WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 28 kwietnia 2010 r. *

W sprawie T-452/05

Belgian Sewing Thread (BST) NV, z siedzibą w Deerlijk (Belgia), reprezentowana przez adwokatów H. Gilliamsa oraz J. Bockena,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Bouqueta oraz K. Mojzesowicz, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niderlandzki.

mającej za przedmiot skargę, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2005) 3452 z dnia 14 września 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.337 – PO/Nici), zmienionej decyzją Komisji C (2005) 3765 z dnia 13 października 2005 r., oraz tytułem ewentualnym, o obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą we wspomnianej decyzji, a po drugie, o zasądzenie od Komisji odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty Europejskiej za szkodę, jaką miała ponieść skarżąca,

SĄD (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. Prek (sprawozdawca) i V.M. Ciucă, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 grudnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności postania sporu

1. *Przedmiot sporu*

1 W decyzji C (2005) 3452 z dnia 14 września 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.337 – PO/Nici, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją"), zmienionej decyzją Komisji C (2005) 3765 z dnia 13 października 2005 r., której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 26 stycznia 2008 r. (Dz.U. C 21, s. 10), Komisja Wspólnot Europejskich stwierdziła, że skarżąca, Belgian Sewing Thread (BST) NV, uczestniczyła w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku nici przemysłowych z wyłączeniem sektora motoryzacyjnego w państwach Beneluksu oraz w Danii, Finlandii, Szwecji i Norwegii (zwanych dalej „państwami nordyckimi") w okresie od czerwca 1991 r. do września 2001 r.

2 Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w wysokości 0,979 mln EUR za udział w kartelu dotyczącym rynku nici przemysłowych z wyłączeniem sektora motoryzacyjnego w państwach Beneluksu i w państwach nordyckich.

2. *Postępowanie administracyjne*

3 W dniach 7 i 8 listopada 2001 r. Komisja przeprowadziła kontrole na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204), w pomieszczeniach wielu producentów nici. Kontrole te zostały przeprowadzone w następstwie informacji dostarczonych w sierpniu 2000 r. przez The English Needle & Tackle Co.

4 W dniu 26 listopada 2001 r. Coats Viyella plc (zwana dalej „Coats") złożyła wniosek o złagodzenie sankcji na podstawie komunikatu Komisji w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, s. 4, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy"), do którego zostały załączone dokumenty mające na celu udowodnienie istnienia następujących karteli: po pierwsze, kartelu na rynku nici przeznaczonych dla odbiorców z sektora motoryzacyjnego na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), po drugie, kartelu na rynku nici przeznaczonych dla odbiorców przemysłowych w Zjednoczonym Królestwie, i po trzecie, kartelu na rynku nici przemysłowych z wyłączeniem sektora motoryzacyjnego w państwach Beneluksu oraz w państwach nordyckich (zwanego dalej „kartelem na rynku nici przemysłowych w Beneluksie i państwach nordyckich").

5 Na podstawie dokumentów uzyskanych w trakcie kontroli oraz dokumentów przekazanych przez Coats Komisja wystosowała do zainteresowanych przedsiębiorstw w marcu i w sierpniu 2003 r. żądania udzielenia informacji zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 17.

6 W dniu 15 marca 2004 r. Komisja wystosowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów do kilku przedsiębiorstw z powodu ich udziału w jednym lub w wielu kartelach wskazanych w pkt 4 powyżej, w tym w kartelu na rynku nici przemysłowych w Beneluksie i w państwach nordyckich. Wszystkie przedsiębiorstwa uzyskały dostęp do akt dochodzenia Komisji, które zostały im przekazane w formie kopii na płycie CD-ROM przesłanej w dniu 7 kwietnia 2004 r.

7 Wszystkie przedsiębiorstwa będące adresatami pisma w sprawie przedstawienia zarzutów przedstawiły uwagi na piśmie.

8 Przesłuchanie miało miejsce w dniach 19 i 20 lipca 2004 r.

9 W dniu 24 września 2004 r. stronom został przyznany dostęp do odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i do uwag stron poczynionych podczas przesłuchania w wersji nieopatrzonej klauzulą poufności oraz został im wyznaczony termin na przedstawienie innych uwag.

10 W dniu 14 września 2005 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję.

3. *Zaskarżona decyzja*

Definicja rynku właściwego

11 W zaskarżonej decyzji zostało dokonane rozróżnienie między nićmi przeznaczonymi dla sektora motoryzacyjnego z jednej strony a nićmi przemysłowymi z wyłączeniem sektora motoryzacyjnego z drugiej strony. W tej samej zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że rynkiem produktowym, na podstawie którego zostało zbadane naruszenie zarzucane skarżącej, jest rynek nici przemysłowych.

12 Rynkiem geograficznym, którego dotyczy naruszenie zarzucane skarżącej, jest rynek obejmujący państwa Beneluksu i państwa nordyckie

Rozmiar i struktura rynku właściwego

13 W zaskarżonej decyzji Komisja określiła, że obrót ze sprzedaży uzyskany na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich wynosił mniej więcej 50 mln EUR w 2000 r. i mniej więcej 40 mln EUR w 2004 r.

14 Komisja wskazała również, że pod koniec lat 90. głównymi dostawcami nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich byli w szczególności skarżąca, Gütermann AG (zwana dalej „Gütermannem"), Zwicky & Co. AG (zwana dalej „Zwicky"), Amann und Söhne GmbH & Co. KG (zwana dalej „Amannem"), Barbour Threads Ltd (zwana dalej „Barbour") przed jej nabyciem przez Coats oraz Coats.

Opis zachowań noszących znamiona naruszenia

15 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że naruszenie zarzucane skarżącej dotyczące rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich zostało popełnione w latach 1990–2001.

16 Według Komisji zainteresowane przedsiębiorstwa spotykały się co najmniej raz w roku i spotkania te odbywały się w dwóch sesjach: jednej poświęconej rynkowi obejmującemu państwa Beneluksu i drugiej poświęconej rynkowi obejmującemu państwa nordyckie, przy czym głównym celem tych spotkań było utrzymanie cen na wysokim poziomie na każdym z tych dwóch rynków.

17 Jej zdaniem uczestnicy wymieniali listy cen i informacje o rabatach, o stosowaniu podwyżek cen katalogowych, o obniżkach rabatów i o podwyżce cen specjalnych mających zastosowanie do pewnych klientów. Według niej zostały także zawarte porozumienia w sprawie przyszłych cenników, w sprawie maksymalnej stopy rabatów, w sprawie

obniżania rabatów i w sprawie podwyższania cen specjalnych mających zastosowanie do pewnych klientów, jak również porozumienia mające na celu uniknięcie konkurencji cenowej między sobą z korzyścią dla wyznaczonego dostawcy oraz dokonanie podziału klientów (zaskarżona decyzja, motywy 99–125).

Sentencja zaskarżonej decyzji

18 W art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że osiem przedsiębiorstw, w tym skarżąca, naruszyło art. 81 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG, uczestnicząc, jeśli chodzi o skarżącą, w okresie od czerwca 1991 r. do września 2001 r. w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i w państwach nordyckich.

19 Zgodnie z art. 2 akapit pierwszy zaskarżonej decyzji w związku z kartelem na rynku nici przemysłowych w Beneluksie i państwach nordyckich grzywny zostały nałożone w szczególności na następujące przedsiębiorstwa:

— Coats: 15,05 mln EUR;

— Amanna: 13,09 mln EUR;

— skarżącą: 0,979 mln EUR;

— Gütermanna: 4,021 mln EUR;

— Zwicky: 0,174 mln EUR.

20 W art. 3 zaskarżonej decyzji Komisja nakazała wskazanym przedsiębiorstwom natychmiastowe zaprzestanie stwierdzonych przez nią naruszeń, o ile jeszcze tego nie uczyniły. Zobowiązała je również do powstrzymania się od ponownego podejmowania wszelkich działań wskazanych w art. 1 zaskarżonej decyzji oraz od wszelkich działań lub praktyk mających równoważny cel lub skutek.

4. *Przebieg postępowania i żądania stron*

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 grudnia 2005 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

22 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do piątej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.

23 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w części jej dotyczącej;

— stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakłada na nią grzywnę w wysokości 0,979 mln EUR lub tytułem ewentualnym znaczne obniżenie kwoty tej grzywny;

— nakazanie Komisji, by naprawiła poniesioną przez skarżącą szkodę w sposób wskazany w skardze;

— wyznaczenie biegłego w celu ustalenia części szkody, która nie może jeszcze zostać wyrażona liczbowo;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

24 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności;

— oddalenie skargi o naprawienie szkody jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

25 Niniejsza skarga obejmuje z jednej strony wniosek o stwierdzenie nieważności w części zaskarżonej decyzji lub, tytułem ewentualnym, wniosek o obniżenie kwoty nałożonej grzywny, z drugiej strony zaś wniosek o odszkodowanie.

1. *W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej skarżącej*

Uwagi wstępne

26 Na wstępie należy zauważyć, że w ramach zarzutu pierwszego wysuniętego na poparcie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji skarżąca twierdzi, że okoliczności faktyczne składające się na naruszenie, którego popełnienia ona nie kwestionuje, nie powinny być stawiane na równi z „bardzo poważnym" naruszeniem, które zarzuca się jej w art. 1 zaskarżonej decyzji. Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że naruszenie, do którego popełnienia się przyznaje, powinno zostać odróżnione od naruszeń popełnionych przez inne przedsiębiorstwa. Tym samym twierdzi ona zasadniczo, iż naruszenie, którego jest ona sprawcą, nie wchodzi w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich, o którym mowa w art. 1. W związku z tym należy uznać, że wysuwając przytoczone argumenty, skarżąca kwestionuje istnienie zarzucanego jej naruszenia.

27 Niemniej jednak znaczna część argumentacji przedstawionej przez skarżącą w ramach omawianego tu zarzutu dotyczy dokonanej przez Komisję oceny wagi naruszenia i związanego z nią ustalenia kwoty grzywny z uwagi na indywidualną rolę skarżącej w tym naruszeniu. Tego rodzaju argumentacja nie odnosi się zatem do samego istnienia naruszenia, lecz ma na celu zakwestionowanie grzywny i jej kwoty. W związku z tym argumentacja ta zostanie przeanalizowana w ramach zarzutów poświęconych uchyleniu lub obniżeniu grzywny.

Argumenty stron

28 Jakkolwiek skarżąca nie podważa wystąpienia okoliczności faktycznych wymienionych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 15 marca 2004 r., kwestionuje ona to, by zarzucane jej okoliczności faktyczne mogły być stawiane na równi z naruszeniem popełnionym przez przedsiębiorstwa, które zaplanowały i zorganizowały rzeczone naruszenie. Twierdzi ona w tym względzie, że kartel został zaplanowany i zorganizowany przez inne przedsiębiorstwa, zaś ona nie brała udziału w tych działaniach.

29 Komisja wnosi o oddalenie powyższego zarzutu.

Ocena Sądu

30 Należy zbadać argument skarżącej, która zasadniczo utrzymuje, że zarzucane jej okoliczności faktyczne nie mogły zostać uznane za stanowiące część jednolitego i ciągłego naruszenia na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich stwierdzonego w art. 1 zaskarżonej decyzji i że powinny zatem zostać ocenione w odrębny i szczególny sposób.

31 Przede wszystkim z orzecznictwa wynika, że ze względu na naturę naruszeń reguł konkurencji oraz ze względu na naturę i stopień surowości wiążących się z nimi sankcji odpowiedzialność z tytułu popełnienia tych naruszeń ma charakter osobisty. Porozumienia i uzgodnione praktyki wskazane w art. 81 ust. 1 WE wynikają bowiem nieuchronnie ze współdziałania wielu przedsiębiorstw będących współsprawcami naruszenia, których uczestnictwo może przybrać różne formy, zależnie w szczególności od cech szczególnych właściwego rynku i od pozycji każdego przedsiębiorstwa na tym rynku, od realizowanych celów i wybranych lub rozważanych sposobów ich osiągnięcia. Jednak sama okoliczność, że każde przedsiębiorstwo uczestniczy w naruszeniu w odpowiadającej mu formie, nie wystarczy, by wyłączyć jego odpowiedzialność za całość naruszenia, łącznie z zachowaniami, które zostały w rzeczywistości dokonane przez pozostałe przedsiębiorstwa uczestniczące w naruszeniu, ale którym

przyświeca ten sam cel lub które pociągają za sobą ten sam antykonkurencyjny skutek (wyrok Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-49/92 P Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, Rec. s. I-4125, pkt 78–80).

32 I tak przedsiębiorstwo może być pociągnięte do odpowiedzialności za cały kartel, nawet jeśli zostało udowodnione, że brało ono bezpośredni udział jedynie w jednym lub kilku elementach składowych kartelu, jeżeli, po pierwsze, przedsiębiorstwo to wiedziało lub powinno było wiedzieć, że zmowa, w której uczestniczyło, w szczególności poprzez udział w regularnych spotkaniach odbywających się przez wiele lat, była częścią pewnego ogólnego układu mającego na celu zakłócenie normalnej konkurencji, i po drugie, że układ ten obejmował wszystkie elementy składowe kartelu (wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-48/00 Corus UK przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2325, pkt 176). Podobnie fakt, że poszczególne przedsiębiorstwa odgrywały różne role w realizacji wspólnego celu, nie zmienia niczego w jego antykonkurencyjnym charakterze i tym samym w naruszeniu, o ile każde przedsiębiorstwo na swojej płaszczyźnie przyczyniało się do osiągnięcia wspólnego celu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 15 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 i T-104/95 Cimenteries CBR i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-491, pkt 4123).

33 Co więcej, jako że stwierdzone porozumienia i uzgodnione praktyki wpisywały się, ze względu na swój wspólny przedmiot, w systemy okresowych spotkań, ustalania celów cenowych i limitów, które z kolei wpisywały się w serię wysiłków zainteresowanych przedsiębiorstw dążących do wspólnego celu ekonomicznego, to znaczy zakłócenia ewolucji cen, nienaturalny byłby podział tego ciągłego zachowania, charakteryzującego się jednakowym celem, na liczne odrębne naruszenia, podczas gdy chodzi o jednolite naruszenie, które stopniowo skonkretyzowało się zarówno w formie porozumień, jak i uzgodnionych praktyk. Przedsiębiorstwo biorące udział w takim naruszeniu poprzez własne zachowania, które wchodzą w zakres pojęciowy porozumienia lub uzgodnionej praktyki mających antykonkurencyjny cel w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE i które przyczyniają się do realizacji naruszenia w całości, było również odpowiedzialne, przez cały okres swojego udziału we wspomnianym naruszeniu, za zachowania pozostałych przedsiębiorstw mieszczące się w ramach tego samego naruszenia. Z takim przypadkiem mamy do czynienia wówczas, gdy wykazane zostało,

że zainteresowane przedsiębiorstwo wiedziało o zachowaniach pozostałych uczestników noszących znamiona naruszenia lub mogło je rozsądnie przewidzieć i było gotowe do wzięcia na siebie związanego z tym ryzyka. Taki wniosek nie jest sprzeczny z zasadą, zgodnie z którą odpowiedzialność za tego rodzaju naruszenia ma charakter osobisty. Odpowiada on bowiem szeroko rozpowszechnionej w porządkach prawnych państw członkowskich koncepcji przypisania odpowiedzialności za naruszenia popełnione przez wielu sprawców zgodnie z ich udziałem w naruszeniu jako całości, która w tych systemach prawnych nie jest uważana za sprzeczną z osobistym charakterem odpowiedzialności (zob. podobnie ww. w pkt 31 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, pkt 82–84).

34 Wobec tego należy ustalić, czy okoliczności faktyczne zarzucane skarżącej wpisują się w ogólny układ mający na celu zakłócenie normalnej konkurencji na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich oraz czy wchodzą zatem w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia, które stanowi kartel na tym rynku.

35 W tym względzie skarżąca nie kwestionuje, że uczestniczyła w spotkaniach dotyczących rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich. Nie podważa ona również, że w trakcie tych spotkań uczestnicy wymieniali listy cen i informacje o rabatach, o stosowaniu podwyżek cen katalogowych, o obniżkach rabatów i o podwyżce cen specjalnych mających zastosowanie do pewnych klientów, że zawarli porozumienia w sprawie przyszłych cenników, w sprawie maksymalnej stopy rabatów, w sprawie obniżania rabatów i w sprawie podwyższania cen specjalnych mających zastosowanie do pewnych klientów, mające na celu uniknięcie konkurencji cenowej między sobą z korzyścią dla wyznaczonego dostawcy oraz dokonanie podziału klientów, oraz że nawiązali kontakty w celu zachęcenia dostawców, którzy nie uczestniczyli we wspomnianych spotkaniach, do tego, by to uczynili.

36 Co więcej, skarżąca przyznaje, że uczestniczyła w powyższych spotkaniach, mając świadomość, iż ich organizatorzy zamierzali wciągnąć ją do udziału w antykonkurencyjnych porozumieniach. Oświadczyła ona nawet, że spodziewała się, iż Komisja stwierdzi istnienie dotyczącego ją naruszenia.

37 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby w dostatecznym stopniu udowodnić udział przedsiębiorstwa w kartelu, wystarczy, że Komisja wykaże, iż dane przedsiębiorstwo uczestniczyło w spotkaniach, w trakcie których zawarto porozumienia o antykonkurencyjnym charakterze, i wyraźnie się temu nie sprzeciwiło. Jeśli uczestnictwo w takich spotkaniach zostało ustalone, to na tym przedsiębiorstwie spoczywa obowiązek przedstawienia dowodów, które mogą świadczyć, że jego udziałowi w tych spotkaniach w najmniejszym stopniu nie przyświecał cel antykonkurencyjny, poprzez wykazanie, że poinformowało ono swoich konkurentów o tym, że uczestniczy w tych spotkaniach w innym aniżeli oni celu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-199/92 P Hüls przeciwko Komisji, Rec. s. I-4287, pkt 155; ww. w pkt 31 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, pkt 96). Tę zasadę uzasadnia to, że wskutek uczestnictwa we wspomnianych spotkaniach bez otwartego zdystansowania się od ich treści przedsiębiorstwo wywołało u innych uczestników wrażenie, że podpisuje się pod wynikiem tych spotkań i że odpowiednio się do niego zastosuje. To samo odnosi się również do udziału przedsiębiorstwa we wprowadzaniu w życie jednolitego porozumienia. Aby ustalić udział przedsiębiorstwa w takim porozumieniu, Komisja musi udowodnić, że dane przedsiębiorstwo zamierzało przyczynić się swoim zachowaniem do wspólnych celów realizowanych przez ogół uczestników oraz że było świadome postępowania planowanego lub wprowadzonego w życie przez inne przedsiębiorstwa w dążeniu do tych samych celów lub że mogło to rozsądnie przewidzieć i było gotowe zaakceptować takie ryzyko (ww. w pkt 31 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, pkt 87).

38 Skarżąca nie wykazała jednak, że poinformowała swoich konkurentów o tym, iż uczestniczy we wspomnianych spotkaniach w innym aniżeli oni celu.

39 Z powyższych rozważań wynika, że Komisja słusznie uznała, iż skarżąca jest odpowiedzialna za jednolite naruszenie popełnione na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich, o którym mowa w art. 1 zaskarżonej decyzji.

40 Wobec tego należy oddalić zarzut, w drodze którego skarżąca kwestionuje popełnienie naruszenia wskazanego w art. 1 zaskarżonej decyzji.

2. *W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej skarżącej lub tytułem ewentualnym o obniżenie kwoty grzywny*

41 Skarżąca przytacza zasadniczo cztery zarzuty mające na celu zakwestionowanie grzywny i jej kwoty. Pierwszy z nich jest oparty na błędnej ocenie spornego naruszenia jako „bardzo poważnego". Zarzut drugi, składający się z czterech części, odnosi się do błędnego ustalenia kwoty wyjściowej i do błędnego zaliczenia skarżącej do drugiej kategorii z powodu nieuwzględnienia, odpowiednio, rozmiaru rynku właściwego, rzeczywistych ekonomicznych możliwości wyrządzenia szkody konkurencji, sytuacji skarżącej w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami i jej niepewnej sytuacji finansowej. Zarzut trzeci jest oparty na błędnej ocenie okoliczności łagodzących. Zarzut czwarty jest oparty na błędnej ocenie współpracy.

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnym zakwalifikowaniu naruszenia jako „bardzo poważnego"

Argumenty stron

42 Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zakwalifikowała zarzucane jej naruszenie jako „bardzo poważne". Zarzuca ona Komisji to, iż uznała, że nie musi uwzględniać szczególnych okoliczności odnoszących się wyłącznie do jej osobistej roli. Zdaniem skarżącej Komisja nie uwzględniła zatem jej szczególnej roli w spornym naruszeniu i konkretnych okoliczności jej udziału w spotkaniach dotyczących rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich. W tym względzie skarżąca twierdzi, że nie odegrała absolutnie żadnej roli w zaplanowaniu i zorganizowaniu spornego naruszenia, zaś uczestnicząc we wspomnianych spotkaniach, nie miała na celu zawarcia antykonkurencyjnych porozumień i nigdy nie wprowadziła w życie porozumień zawartych w trakcie tych spotkań.

43 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu jako bezzasadnego.

Ocena Sądu

44 Przede wszystkim – jak zauważono w ramach zarzutu zmierzającego do zakwestionowania naruszenia, w szczególności zaś w pkt 39 powyżej – Komisja słusznie uznała, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich, wskazanym w art. 1 zaskarżonej decyzji.

45 Jednolite i ciągłe naruszenie na rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich w przypadku zainteresowanych przedsiębiorstw polegało głównie na wymianie istotnych informacji na temat cenników lub cen dla poszczególnych klientów, na uzgadnianiu podwyżek cen lub cen docelowych, na unikaniu konkurencji cenowej między sobą z korzyścią dla wyznaczonego dostawcy oraz na podziale klientów (motywy 99–125 i 345 zaskarżonej decyzji). Takie praktyki stanowią ograniczenie horyzontalne w postaci „kartelu cenowego" w rozumieniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 [EWWiS] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3, zwanych dalej „wytycznymi") i tym samym stanowią „bardzo poważne" naruszenie z racji swej natury. Komisja nie popełniła zatem błędu, kwalifikując takie naruszenie jako „bardzo poważne".

46 Wreszcie argumenty wysunięte przez skarżącą w celu zakwestionowania wagi zarzucanych jej czynów odnoszą się do jej indywidualnej roli w spornym naruszeniu i nie mogą zatem podważyć kwalifikacji tego naruszenia jako „bardzo poważnego". Skarżąca myli bowiem w swej argumentacji ocenę wagi naruszenia, która służy określeniu ogólnego poziomu wyjściowego grzywny, z oceną relatywnej wagi udziału w naruszeniu każdego z zainteresowanych przedsiębiorstw, a ta ostatnia kwestia powinna być zbadana w ramach ewentualnego uwzględnienia okoliczności obciążających lub łagodzących.

47 Należy również odrzucić argument skarżącej, że ogólna kwota wyjściowa grzywny ustalona odpowiednio do ogólnej wagi naruszenia powinna być powiązana z jej indywidualnym udziałem w tym naruszeniu.

48 Podczas bowiem gdy kwota wyjściowa grzywny jest ustalana na podstawie danego naruszenia, jego względna waga jest określana przez odwołanie się do licznych innych czynników, w odniesieniu do których Komisji przysługuje pewien zakres uznania (wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie C-308/04 P SGL Carbon przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5977, pkt 71). Ponadto z wytycznych wynika, że ocena wagi naruszenia jest dokonywana dwuetapowo. W pierwszej kolejności ogólna waga naruszenia jest oceniana wyłącznie na podstawie znamion danego naruszenia takich jak jego charakter i wpływ na rynek, zaś w drugiej kolejności ocena względnej wagi naruszenia zostaje zmieniona stosownie do okoliczności związanych z zainteresowanym przedsiębiorstwem, co prowadzi zresztą do uwzględnienia przez Komisję nie tylko ewentualnych okoliczności obciążających, ale również w odpowiednich przypadkach okoliczności łagodzących. Taki sposób postępowania pozwala – w szczególności w ramach naruszeń, w których uczestniczy wiele przedsiębiorstw – uwzględnić w ocenie naruszenia poszczególne role odegrane przez każde z przedsiębiorstw i jego nastawienie wobec Komisji w trakcie przebiegu postępowania (wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-202/98, T-204/98 i T-207/98 Tate & Lyle i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2035, pkt 109). Indywidualna rola skarżącej nie może zatem, nawet gdyby jej znaczenie było niewielkie, podważyć kwalifikacji jednolitego naruszenia jako „bardzo poważnego".

49 Na uwzględnienie nie zasługuje również argument skarżącej, jakoby brała ona udział w spotkaniach, mając w planach sprzedaż przedsiębiorstwa i że nie miała ona zatem wcale zamiaru zawarcia na nich antykonkurencyjnych porozumień. Ewentualność sprzedaży nie może bowiem uzasadniać udziału w spotkaniach mających antykonkurencyjny cel. Ponadto należy odrzucić argument skarżącej, iż jej udział w spotkaniach był także wynikiem silnej presji wywieranej przez inne przedsiębiorstwa. Z jednej strony istnienie tych rzekomych nacisków nie zmienia w żaden sposób wagi naruszenia, w którym uczestniczyła skarżąca. Z drugiej strony zakładając nawet, że skarżąca była narażona na naciski, nie może ona powoływać się na tę okoliczność, ponieważ mogła ona zawiadomić właściwe władze o tych naciskach i wnieść skargę do Komisji na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 17, zamiast uczestniczyć w spornych działaniach (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie T-62/02 Union Pigments przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5057, pkt 63).

50 Konkludując, należy oddalić zarzut oparty na błędnym zakwalifikowaniu naruszenia jako „bardzo poważnego".

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnym ustaleniu kwoty wyjściowej grzywny i kwoty grzywny oraz na błędnym zaliczeniu skarżącej do drugiej kategorii

Argumenty stron

51 Na poparcie zarzutu opartego na błędnym ustaleniu kwoty wyjściowej grzywny i kwoty grzywny oraz na błędnym zaliczeniu skarżącej do drugiej kategorii wysuwane są cztery zastrzeżenia. Dotyczą one, odpowiednio, małego rozmiaru rynku właściwego, błędnej oceny rzeczywistych ekonomicznych możliwości skarżącej wyrządzenia szkody konkurencji, nieproporcjonalnego charakteru kwoty wyjściowej grzywny nałożonej na skarżącą w porównaniu z grzywnami wymierzonymi innym przedsiębiorstwom oraz nieuwzględnienia jej deficytowej sytuacji finansowej.

52 W pierwszej kolejności skarżąca zarzuca Komisji to, że nie uwzględniła niewielkiego rozmiaru rynku właściwego i że w związku z tym ustaliła zbyt wysoką kwotę wyjściową grzywny w świetle tego rozmiaru. Według niej Komisja uwzględniła mały rozmiar rynku nici przeznaczonych dla sektora motoryzacyjnego w EOG, ustalając kwotę wyjściową do celu obliczenia grzywien na 5 mln EUR dla rynku oszacowanego na 20 mln EUR w 1999 r. Tymczasem jeśli chodzi o rynek nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich, Komisja ustaliła – jej zdaniem – kwotę wyjściową do celu obliczenia grzywien na 14 mln EUR dla rynku oszacowanego na 40 mln EUR w 2004 r.

53 Skarżąca utrzymuje również, że Komisja błędnie oszacowała rynek nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich na 40 mln EUR w 2004 r., jako że nie uwzględniła ona tego, iż zdecydowana część nici przemysłowych sprzedanych w EOG została zakupiona przez podmioty gospodarcze, które wywoziły je na rzecz przedsiębiorstw mających siedzibę poza EOG. Twierdzi ona, iż obrót uzyskany z wywozu produktów końcowych powinien zostać odjęty od obrotów wynoszących 40 mln EUR i że rynek właściwy powinien zatem zostać oszacowany na kwotę niższą od 20 mln EUR. Skarżąca wyciąga wniosek, iż Komisja, nie uwzględniając małego

rozmiaru tego rynku przy ustalaniu kwoty wyjściowej do celu obliczenia grzywien, naruszyła zasady równego traktowania i proporcjonalności. Ponadto uważa ona, że decyzja jest niewystarczająco uzasadniona w tej kwestii.

54 W drugiej kolejności skarżąca zarzuca Komisji to, iż błędnie oceniła jej rzeczywiste ekonomiczne możliwości wyrządzenia znaczącej szkody innym podmiotom, zwłaszcza konsumentom. Według niej Komisja powinna była uwzględnić jej udział w rynku i „całkowity obrót osiągnięty przez nią w związku ze spornymi artykułami".

55 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie twierdzi, iż rzeczywiste ekonomiczne możliwości zainteresowanych przedsiębiorstw wyrządzenia szkody konkurencji mogły zostać ocenione na podstawie dostaw dokonanych na rynku właściwym. Jej zdaniem Komisja nie przedstawiła dowodu na poparcie swojego twierdzenia, iż skarżąca dysponowała na rynku właściwym siłą rynkową odpowiadającą obrotowi osiągniętemu przez nią w państwach Beneluksu i państwach nordyckich. Skarżąca twierdzi, że wpływ wywierany na konkurencję przez zainteresowane przedsiębiorstwa nie może zostać prawidłowo oceniony bez uwzględnienia czterech szczególnych okoliczności charakteryzujących rynek. Przede wszystkim zdecydowana część nici sprzedawanych w państwach Beneluksu i w państwach nordyckich jest przeznaczona do natychmiastowego wywozu. Co więcej, nici przemysłowe stanowią przedmiot intensywnej wymiany handlowej. Nie ma także żadnych przeszkód technicznych bądź regulacyjnych dla handlu nićmi. Wreszcie nici są łatwe w składowaniu i w transporcie. Zdaniem skarżącej Komisja uznała zresztą istnienie powyższych okoliczności, lecz nie wyciągnęła z nich wniosków przy dokonywaniu oceny rzeczywistych ekonomicznych możliwości skarżącej wyrządzenia szkody konkurencji. Po drugie, skarżąca uważa, że Komisja nie uwzględniła udziałów w rynku posiadanych przez zainteresowane przedsiębiorstwa. Po trzecie, skarżąca podnosi, iż Komisja nie uwzględniła również tego, że skarżąca nie jest „zintegrowana wertykalnie" i nie ma zatem zdolności produkcyjnej poza EOG. Po czwarte, skarżąca odwołuje się do decyzji Komisji 2002/759/WE z dnia 5 grudnia 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81

traktatu WE (sprawa COMP/37.800/F3 – Browary luksemburskie) (Dz.U. L 2002, 253, s. 21), w której Komisja zastosowała zdecydowanie niższe kwoty.

56 W trzeciej kolejności skarżąca uważa, że kwota wyjściowa nałożonej na nią grzywny jest o wiele za wysoka w porównaniu z kwotami wyjściowymi grzywien wymierzonych pozostałym zainteresowanym przedsiębiorstwom, a mianowicie z powodu jej odmiennej roli odegranej w spornym naruszeniu, rozmiaru innych zainteresowanych przedsiębiorstw i ich siły rynkowej większej od posiadanej przez nią samą siły rynkowej. Sposób obliczenia zastosowany przez Komisję miałby się opierać na pozbawionej wszelkich podstaw i nieuzasadnionej hipotezie, że skarżąca dysponuje siłą rynkową odpowiadającą jej obrotowi osiągniętemu na rynku właściwym. Zakładając nawet, że Komisja mogła zgodnie z prawem ograniczyć się do wspomnianego obrotu, obrót ten został uwzględniony w nieproporcjonalny sposób w stosunku do innych elementów oceny (to jest integracji wertykalnej, zdolności produkcyjnej w krajach o niskich płacach i znaczenia przywozu pochodzącego z tych krajów), co doprowadziło do ustalenia zbyt wysokiej kwoty wyjściowej grzywny. Skarżąca podnosi wreszcie, że nawet po zastosowaniu reguły górnego limitu wynoszącego 10% wartości obrotu osiągniętego w poprzednim roku obrotowym przez każde z przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu i po obniżce związanej ze współpracą nałożona na nią grzywna stanowi 8% jej światowego obrotu uzyskanego w 2004 r., podczas gdy grzywna nałożona na „lidera rynku" stanowi zaledwie 1,1% jego światowego obrotu.

57 W czwartej kolejności skarżąca utrzymuje, że kwota wyjściowa nałożonej na nią grzywny jest ewidentnie zbyt wysoka w świetle jej niepewnej sytuacji finansowej, którą odzwierciedla jej niski obrót.

58 Komisja zbija wszystkie te argumenty i wnosi o oddalenie zarzutu.

Ocena Sądu

— W przedmiocie zastrzeżenia opartego na nieuwzględnieniu małego rozmiaru rynku właściwego

59 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje zasadniczo, że Komisja nie uwzględniła rozmiaru rynku właściwego i tym samym ustaliła kwotę wyjściową do celu obliczenia grzywien, która jest nieproporcjonalna w świetle tego rozmiaru.

60 Na wstępie należy zauważyć, że zasada proporcjonalności wymaga, aby akty wydawane przez instytucje wspólnotowe nie przekraczały granic tego, co jest stosowne i konieczne do realizacji wyznaczonego celu. W przypadku obliczania grzywien waga naruszeń musi zostać ustalona na podstawie licznych czynników, przy czym żadnemu z nich nie należy przypisywać nieproporcjonalnie dużego znaczenia w porównaniu z innymi elementami oceny. Zasada proporcjonalności oznacza w tej sytuacji, że Komisja powinna ustalić grzywnę proporcjonalnie do czynników uwzględnionych w ocenie wagi naruszenia i w tym celu musi ocenić te czynniki w sposób spójny i obiektywnie uzasadniony (wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-43/02 Jungbunzlauer przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3435, pkt 226–228).

61 W odniesieniu do zarzutu uczynionego Komisji, iż nie uwzględniła rozmiaru rynku właściwego, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja może nałożyć na przedsiębiorstwa grzywny, których kwota nie przekracza 10% obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym przez każde z przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu. Aby ustalić kwotę grzywny w obrębie tego limitu, wskazane powyżej przepisy nakazują uwzględnienie wagi i czasu trwania naruszenia. Ponadto zgodnie z wytycznymi Komisja ustala kwotę wyjściową grzywny na podstawie wagi naruszenia, uwzględniając przy tym charakter naruszenia, jego rzeczywisty wpływ na rynek, tam gdzie może być to zmierzone, oraz zakres rynku geograficznego.

62 Wobec tego ani rozporządzenie nr 17, ani rozporządzenie nr 1/2003, ani też wytyczne nie przewidują, że kwota grzywien powinna być ustalana w bezpośredniej zależności od rozmiaru danego rynku, gdyż ten czynnik jest tylko jednym spośród innych istotnych elementów. Te ramy prawne jako takie nie nakładają więc na Komisję obowiązku uwzględnienia niewielkiego rozmiaru rynku produktowego (wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-322/01 Roquette Frères przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3137, pkt 148).

63 Jednakże zgodnie z orzecznictwem przy ocenie wagi naruszenia Komisja ma obowiązek uwzględnienia licznych elementów, których charakter i znaczenie różnią się w zależności od rodzaju spornego naruszenia i szczególnych okoliczności danego naruszenia (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 1983 r. w sprawach połączonych od 100/80 do 103/80 Musique Diffusion française i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 1825, pkt 120). Nie można wykluczyć, że wśród wspomnianych elementów świadczących o wadze naruszenia może w pewnych przypadkach znajdować się rozmiar rynku produktowego.

64 W konsekwencji, o ile rozmiar rynku może stanowić element, który należy wziąć pod uwagę w celu ustalenia wagi naruszenia, o tyle jego znaczenie różni się w zależności od szczególnych okoliczności spornego naruszenia.

65 W przypadku zainteresowanych tu przedsiębiorstw naruszenie polegało głównie na wymianie istotnych informacji na temat cenników lub cen dla poszczególnych klientów, na uzgadnianiu podwyżek cen lub cen docelowych, na unikaniu konkurencji cenowej między sobą z korzyścią dla wyznaczonego dostawcy oraz na podziale klientów (motywy 99–125 i 345 zaskarżonej decyzji). Takie praktyki stanowią ograniczenie horyzontalne w postaci „kartelu cenowego" w rozumieniu wytycznych i tym samym stanowią „bardzo poważne" naruszenie z racji swej natury. W tym kontekście niewielki rozmiar rynku właściwego, zakładając, iż tak jest w rzeczywistości, ma jedynie znikome znaczenie w porównaniu ze wszystkimi innymi elementami świadczącymi o wadze naruszenia.

66 W każdym razie trzeba mieć na uwadze to, że w opinii Komisji naruszenie należało uznać za bardzo poważne w rozumieniu wytycznych, które w takich przypadkach

przewidują, że może ona „wziąć pod rozwagę" kwotę wyjściową przewyższającą 20 mln EUR. W niniejszej sprawie Komisja w zaskarżonej decyzji podzieliła zainteresowane przedsiębiorstwa na kilka kategorii według ich względnego znaczenia na rynku właściwym. Z motywu 358 zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja przyjęła kwotę wyjściową wynoszącą jedynie: 14 mln EUR w przypadku przedsiębiorstw należących do pierwszej kategorii; 5,2 mln EUR w przypadku przedsiębiorstwa wchodzącego w skład drugiej kategorii (w niniejszym przypadku: skarżącej); 2,2 mln EUR w przypadku przedsiębiorstw ujętych w trzeciej kategorii i 0,1 mln EUR w przypadku przedsiębiorstwa zaliczonego do czwartej kategorii. Z tego wynika, że kwota wyjściowa, która posłużyła za punkt wyjścia przy obliczeniu grzywny nałożonej na skarżącą, odpowiadała kwocie zdecydowanie niższej od kwoty, którą zgodnie z wytycznymi Komisja mogła „wziąć pod rozwagę" w przypadku bardzo poważnych naruszeń. To ustalenie kwoty wyjściowej grzywny potwierdza, że rozmiar właściwego rynku produktowego został rzeczywiście uwzględniony.

67 Wobec tego należy odrzucić argument skarżącej, jakoby Komisja nie uwzględniła rozmiaru rynku właściwego i tym samym ustaliła kwotę wyjściową do celu obliczenia grzywien, która jest nieproporcjonalna w świetle tego rozmiaru.

68 Po drugie, skarżąca niesłusznie twierdzi, że zasady proporcjonalności i równego traktowania zostały naruszone przy ustalaniu kwoty wyjściowej grzywny z tego podobno powodu, że w odróżnieniu od obliczenia dokonanego w odniesieniu do rozpatrywanego tu naruszenia Komisja uwzględniła niewielki rozmiar rynku nici przeznaczonych dla sektora motoryzacyjnego w EOG i tym samym ustaliła kwotę wyjściową grzywny proporcjonalną do rozmiaru tego rynku.

69 Zgodnie bowiem z zasadą równego traktowania zakazane jest traktowanie porównywalnych sytuacji w różny sposób oraz różnych sytuacji w ten sam sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione. W niniejszym przypadku kartel na rynku nici przeznaczonych dla sektora motoryzacyjnego w EOG i kartel na rynku nici przemysłowych w Beneluksie i państwach nordyckich stanowią dwa różne naruszenia, które dotyczą różnych rynków produktowych i geograficznych. Skarżąca nie jest zatem w takiej samej sytuacji jak przedsiębiorstwa, które uczestniczyły w kartelu na rynku nici przeznaczonych dla sektora motoryzacyjnego w EOG i nie może

zatem powoływać się skutecznie na naruszenie zasady równego traktowania w tym względzie.

70 Po trzecie, argument skarżącej, jakoby rozmiar rynku właściwego powinien zostać zmniejszony – po odliczeniu wywozu produktów końcowych – do kwoty 20 mln EUR, nie zasługuje na uwzględnienie. Z jednej bowiem strony transakcje dotyczące rozpatrywanych produktów wchodzących w skład produktów końcowych, które zostały wywiezione poza obszar rynku właściwego, zostały dokonane na tym właśnie rynku i z tego powodu stanowią integralną część rynku. Z drugiej strony skarżąca wcale nie wykazała, że wywóz poza obszar rynku właściwego produktów końcowych, w których skład wchodzą sporne produkty sprzedane na tym rynku, zmniejsza jego rozmiar.

71 Ponadto jeśli chodzi o argument oparty na rzekomym naruszeniu obowiązku uzasadnienia, to należy go odrzucić. Z pkt 65 i 66 powyżej wynika bowiem jasno, że zaskarżona decyzja zawiera wystarczające informacje na temat ustalenia kwoty wyjściowej grzywny.

72 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenie oparte na nieuwzględnieniu małego rozmiaru rynku właściwego.

— W przedmiocie zastrzeżenia opartego na rzekomo błędnej ocenie rzeczywistych ekonomicznych możliwości skarżącej wyrządzenia szkody konkurencji

73 Skarżąca twierdzi zasadniczo, i to niesłusznie, że wbrew swoim wytycznym Komisja ustaliła kwotę wyjściową grzywny niezależnie od jej całkowitego obrotu, że nie uwzględniła ona zatem rzeczywistych ekonomicznych możliwości zainteresowanych przedsiębiorstw wyrządzenia szkody konkurencji oraz że tym samym naruszyła ona zasadę proporcjonalności.

74 Z zaskarżonej decyzji wynika, że w celu ustalenia kwoty wyjściowej grzywny Komisja wzięła najpierw pod uwagę charakter naruszenia, jego rzeczywisty wpływ na rynek i zakres geograficzny rynku. Uwzględniając te czynniki, Komisja doszła do wniosku, że naruszenie popełnione przez zainteresowane przedsiębiorstwa ma „bardzo poważny" charakter (motywy 344–353 zaskarżonej decyzji).

75 Następnie Komisja uznała, iż konieczne jest zróżnicowane potraktowanie przedsiębiorstw, które uczestniczyły w kartelach, aby uwzględnić ich rzeczywiste ekonomiczne możliwości wyrządzenia szkody konkurencji oraz ustalić grzywny na poziomie zapewniającym wystarczająco odstraszający skutek. Instytucja ta dodała, że konieczne jest uwzględnienie wagi bezprawnego zachowania każdego z przedsiębiorstw, a zatem jego rzeczywistego wpływu na konkurencję. Podkreśliła ona, że za podstawę porównania względnego znaczenia zainteresowanych przedsiębiorstw przyjęła obrót osiągnięty przez każde przedsiębiorstwo na rynku i w związku z danym produktem. W konsekwencji podzieliła ona przedsiębiorstwa na cztery kategorie. Amann i Coats, z obrotem mieszczącym się między 14 a 18 mln EUR, zostały zaliczone do pierwszej kategorii. Skarżąca, z obrotem w wysokości 6 mln EUR, została umieszczona w drugiej kategorii. Gütermann, Barbour i Bieze Stork BV, z obrotem mieszczącym się między 2 a 4 mln EUR, znalazły się w trzeciej kategorii, zaś Zwicky, z obrotem w wysokości 0–1 mln EUR, w czwartej kategorii. Na podstawie tych rozważań Komisja przyjęła kwotę wyjściową grzywny, ustaloną na podstawie wagi naruszenia, wynoszącą: 14 mln EUR w przypadku Coats i Amanna; 5,2 mln EUR w przypadku skarżącej; 2,2 mln EUR w przypadku Gütermanna, Barbour i Bieze Stork oraz 0,1 mln EUR w przypadku Zwicky (motywy 356–358 zaskarżonej decyzji).

76 Po pierwsze, z uwagi na to, że skarżąca twierdzi, iż jej obrót na rynku właściwym nie pozwala sam w sobie ustalić jej rzeczywistych ekonomicznych możliwości wyrządzenia szkody konkurencji i że należało uwzględnić jej całkowity obrót, to jest obrót osiągnięty przez nią ze sprzedaży wszystkich nici przemysłowych w skali światowej, trzeba najpierw przypomnieć, że jedyne wyraźne odwołanie w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 do całkowitego obrotu

przedsiębiorstwa, które uczestniczyło w naruszeniu, dotyczy górnej granicy, której kwota grzywny nie może przekroczyć. Przy zachowaniu tej granicy Komisja może w zasadzie ustalić grzywnę na podstawie wybranego przez siebie obrotu – pod względem obszaru geograficznego i omawianych produktów – przy czym nie jest zobowiązana do dokładnego uwzględnienia całkowitego obrotu lub obrotu osiągniętego na rynku geograficznym lub właściwym rynku produktowym. Co więcej, chociaż wytyczne nie przewidują obliczania grzywien na podstawie określonego obrotu, to nie sprzeciwiają się one także uwzględnieniu obrotu osiągniętego przez zainteresowane przedsiębiorstwa na rynku właściwym przy ustalaniu kwoty grzywny celem poszanowania ogólnych zasad prawa Unii i gdy wymagają tego okoliczności. Obrót może być zatem wzięty pod uwagę przy rozważaniu różnych elementów wyliczonych w pkt 75 powyżej, zawartych w pkt 1 A akapity czwarty i szósty wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien (wyroki Sądu: z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-220/00 Cheil Jedang przeciwko Komisji, Rec. s. II-2473, pkt 82; z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 i T-252/01 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1181, pkt 195).

77 Z tego wynika, że dla celów ustalenia kwoty grzywny Komisja posiada swobodę wyboru w zakresie uwzględnienia obrotów danego rodzaju, o ile nie okazuje się to nieracjonalne ze względu na okoliczności danego przypadku. Podobnie przy ustalaniu kwoty grzywien Komisja nie ma obowiązku zapewnienia, w przypadku gdy grzywny zostają nałożone na kilka przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym naruszeniu, aby ostateczne kwoty grzywien odzwierciedlały wszelkie różnice pomiędzy zainteresowanymi przedsiębiorstwami ze względu na ich całkowity lub właściwy obrót (wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 312; wyroki Sądu: z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie T-241/01 Scandinavian Airlines System przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2917, pkt 166; z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie T-304/02 Hoek Loos przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1887, pkt 84).

78 W kwestii wyboru jednego lub drugiego obrotu, jakiego może dokonać Komisja, w orzecznictwie sprecyzowano, że w trakcie analizy rzeczywistych ekonomicznych możliwości wyrządzenia szkody konkurencji przez podmioty, które dopuściły się naruszenia, dokonywanej w celu ustalenia kwoty grzywny za naruszenie reguł

konkurencji i która wiąże się z oceną rzeczywistego znaczenia tych przedsiębiorstw na rynku właściwym, to jest ich wpływu na ten rynek, całkowity obrót daje tylko niepełny obraz rzeczywistości. Nie można bowiem wykluczyć, że dla silnego przedsiębiorstwa, które prowadzi bardzo różnorodną działalność, działalność na danym rynku produktowym ma charakter wyłącznie uboczny. Podobnie nie można wykluczyć, że przedsiębiorstwo, które ma znaczącą pozycję na geograficznym rynku pozaunijnym, posiada jedynie słabą pozycję na rynku unijnym lub na rynku EOG. W takich przypadkach sama okoliczność, że zainteresowane przedsiębiorstwo osiąga wysoki obrót całkowity, nie musi wcale oznaczać, że ma ono decydujący wpływ na rynek, którego dotyczy naruszenie (ww. w pkt 76 powyżej wyrok Sądu w sprawie Cheil Jedang przeciwko Komisji, pkt 88; wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-224/00 Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, Rec. s. II-2597, pkt 194). Stąd o ile prawdą jest, iż obrót przedsiębiorstwa na rynku właściwym nie może być decydującym czynnikiem pozwalającym na wyciągnięcie wniosku, że dane przedsiębiorstwo należy do silnej jednostki gospodarczej, czynnik ten jest jednak istotny przy określaniu wpływu, jaki przedsiębiorstwo to mogło wywierać na rynek (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie T-52/02 SNCZ przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5005, pkt 65; ww. w pkt 49 wyrok w sprawie Union Pigments przeciwko Komisji, pkt 152).

79 A zatem część obrotu pochodząca ze sprzedaży towarów, których dotyczy naruszenie, może być dokładną wskazówką co do rozmiaru naruszenia na rynku właściwym (ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Cheil Jedang przeciwko Komisji, pkt 91; ww. w pkt 78 wyrok w sprawie Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, pkt 196). W istocie obrót pochodzący z towarów, których dotyczy naruszenie, może być dokładną wskazówką co do odpowiedzialności każdego zainteresowanego przedsiębiorstwa na rynku właściwym, jako że stanowi on obiektywną okoliczność, która pozwala właściwie określić szkodliwość zachowania noszącego znamiona naruszenia dla normalnej konkurencji i stanowi zatem dobry wskaźnik możliwości wyrządzenia szkody konkurencji przez każde z zainteresowanych przedsiębiorstw. W niniejszym przypadku wybór Komisji, by oprzeć się na obrocie na rynku właściwym dla celów ustalenia możliwości wyrządzenia szkody konkurencji przez każde z zainteresowanych przedsiębiorstw, był zatem spójny i obiektywnie uzasadniony.

80 Szczególne okoliczności, na które powołuje się skarżąca, nie mogą podważyć tego wniosku. Należy bowiem najpierw przypomnieć, że kartel nie był światowy pod

względem zakresu geograficznego i że konkurencja zakłócona przez to naruszenie ograniczała się do rynku nici przemysłowych w państwach Beneluksu i państwach nordyckich. Ponadto skarżąca nie wykazała, że Komisja popełniła błąd, uznając, iż obroty osiągnięte przez zainteresowane przedsiębiorstwa na rynku właściwym obejmowały obroty uzyskane przez nie w odniesieniu do nici przemysłowych wyprodukowanych w innych państwach niż państwa Beneluksu i państwa nordyckie, lecz sprzedanych na rynku właściwym lub obroty uzyskane przez nie w odniesieniu do nici przemysłowych wyprodukowanych pierwotnie w państwach Beneluksu lub państwach nordyckich i następnie wywiezionych do innych państw. Wreszcie rozumowanie skarżącej jest sprzeczne w części opierającej się na założeniu, że całkowity obrót zainteresowanych przedsiębiorstw jest brany pod uwagę w celu ich podzielenia na różne kategorie, z drugiej strony zaś, że obrót osiągnięty przez zainteresowane przedsiębiorstwa na rynku właściwym powinien zostać wybrany w celu ustalenia kwoty wyjściowej grzywny każdego z nich.

81 Po drugie, skarżąca nie może zarzucać Komisji, że nie uwzględniła udziałów w rynku posiadanych przez zainteresowane przedsiębiorstwa. Należy bowiem najpierw zauważyć, że w motywie 356 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, iż informacje dotyczące udziałów w rynku nie były, ogólnie rzecz biorąc, wystarczająco dokładne, by mogła się do nich odwołać. Zakładając – jak utrzymuje skarżąca – że informacje dostarczone na temat jej udziału w rynku w państwach Beneluksu i państwach nordyckich były wystarczająco dokładne, by można się było do nich odwołać, informacje takie nie mogły jednak zostać użyte z uwagi na to, że informacje dotyczące udziałów w rynku posiadanych przez pozostałych uczestników kartelu były niewystarczające. W tych okolicznościach Komisja słusznie odwołała się do obrotu osiągniętego na rynku właściwym, który najlepiej odzwierciedlał, na etapie ustalania względnego znaczenia uczestników kartelu w celu ich podzielenia na różne grupy, odpowiednie znaczenie tych przedsiębiorstw.

82 Po trzecie, należy odrzucić argument skarżącej, jakoby Komisja powinna była uwzględnić to, że w odróżnieniu od pozostałych zainteresowanych przedsiębiorstw skarżąca nie była zintegrowana wertykalnie. W celu dokonania oceny wagi danego naruszenia i ustalenia kwoty wyjściowej grzywny Komisja może bowiem oprzeć swą ocenę rzeczywistych ekonomicznych możliwości wyrządzenia szkody konkurencji przez podmioty, które dopuściły się naruszenia reguł konkurencji, na danych

dotyczących obrotu oraz udziałów w rynku właściwym. Niemniej jednak szczególne okoliczności, takie jak cechy charakterystyczne tego rynku, mogą być w stanie pozbawić te dane w znacznym stopniu znaczenia i doprowadzić, w celu dokonania oceny wpływu przedsiębiorstw na rynek, do uwzględnienia innych istotnych czynników, takich jak na przykład integracja wertykalna i zakres gamy produktów (wyrok Sądu z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-26/02 Daiichi Pharmaceutical przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-713, pkt 61, 63). Choć bowiem integracja wertykalna oraz zakres gamy produktów mogą w odpowiednim przypadku stanowić elementy mające znaczenie dla oceny wpływu, jaki przedsiębiorstwo jest w stanie wywierać na rynek i stanowić dodatkowe – wobec udziałów w rynku lub obrotów na rynku właściwym – wskazówki co do tego wpływu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1978 r. w sprawie 27/76 United Brands i United Brands Continentaal przeciwko Komisji, Rec. s. 207, pkt 67–72, 78–81), to w niniejszej sprawie należy uznać, że argumenty skarżącej dotyczące wertykalnej integracji pozostałych zainteresowanych przedsiębiorstw nie dowodzą tego, iż przedsiębiorstwa te dysponowały szczególną i znaczną przewagą nad konkurencją na rozpatrywanym rynku. Ponadto – jak podkreślono w pkt 80 powyżej – skarżąca nie wykazała, że obroty uzyskane przez pozostałe zainteresowane przedsiębiorstwa w odniesieniu do nici przemysłowych wyprodukowanych w innych państwach niż państwa Beneluksu i państwa nordyckie, lecz sprzedanych na rynku właściwym lub obroty uzyskane przez nie w odniesieniu do nici przemysłowych wyprodukowanych pierwotnie w państwach Beneluksu lub państwach nordyckich i następnie wywiezionych do innych państw nie były zawarte w ich obrotach na rynku właściwym.

83 Po czwarte, porównanie dokonane przez skarżącą między zaskarżoną decyzją a decyzją „Browary luksemburskie" (pkt 55 powyżej) jest bez znaczenia dla niniejszej sprawy. W celu ustalenia kwoty grzywny Komisja skorzystała z przysługującego jej uznania, mając przy tym na uwadze rozporządzenie nr 17 i rozporządzenie nr 1/2003, jak też reguły, które sama sobie narzuciła w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Ponadto wcześniejsza praktyka decyzyjna Komisji nie stanowi sama w sobie ram prawnych dla grzywien nakładanych w dziedzinie konkurencji (wyroki Sądu: z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-23/99 LR AF 1998 przeciwko Komisji, Rec. s. II-1705, pkt 234; z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-53/03 BPB przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1333, pkt 275).

84 W związku z tym należy oddalić omawiane zastrzeżenie.

— W przedmiocie zastrzeżenia opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności z powodu zastosowania kwoty wyjściowej ewidentnie zbyt wysokiej w porównaniu z kwotami zastosowanymi w przypadku pozostałych zainteresowanych przedsiębiorstw

85 Po pierwsze, skarżąca niesłusznie utrzymuje, że kwota wyjściowa nałożonej na nią grzywny, to jest 5,2 mln EUR, jest nieproporcjonalna w porównaniu z kwotami wyjściowymi przyjętymi w celu obliczenia grzywien nałożonych na pozostałe zainteresowane przedsiębiorstwa.

86 Z jednej strony – jak zauważono w ramach pierwszego zastrzeżenia – w niniejszym przypadku Komisja słusznie odwołała się do obrotu osiągniętego przez zainteresowane przedsiębiorstwa na rynku właściwym, aby ustalić ich względne znaczenie na tym rynku.

87 Z drugiej strony należy przypomnieć, że z wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien wynika, iż możliwa kwota wyjściowa w przypadku bardzo poważnych naruszeń wynosi co najmniej 20 mln EUR. Ze względu na to, że kwoty wyjściowe grzywien odzwierciedlają w odpowiednim stosunku różnice pomiędzy zainteresowanymi przedsiębiorstwami oraz że mając na uwadze elementy przypomniane w pkt 74 powyżej, Komisja ustaliła wspomniane kwoty na poziomie zdecydowanie niższym od minimum ustalonego w wytycznych, nie można uznać, że doszło do naruszenia zasady proporcjonalności.

88 Po drugie, należy również odrzucić argument skarżącej, jakoby kwota wyjściowa i ostateczna kwota nałożonej na nią grzywny były nierozsądnie wysokie w porównaniu z kwotami grzywien nałożonych na pozostałe zainteresowane przedsiębiorstwa. Skarżąca nie może bowiem powołać się skutecznie na dyskryminację lub dysproporcję w traktowaniu, jako że przyjęta do obliczenia grzywien kwota wyjściowa jest

uzasadniona w świetle kryterium zastosowanego przez Komisję w celu dokonania oceny znaczenia każdego z przedsiębiorstw na rynku właściwym (zob. podobnie ww. w pkt 83 wyrok w sprawie LR AF 1998 przeciwko Komisji, pkt 304), a ponadto dlatego, że przyjęta kwota wyjściowa 5,2 mln EUR odpowiada znacznie niższemu progowi niż próg przewidziany w wytycznych w wypadku „bardzo poważnych" naruszeń.

89 Ponadto – jak przypomniano w pkt 77 powyżej – Komisja nie ma obowiązku zapewnienia, aby ostateczne kwoty grzywien nałożonych na kilka przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym naruszeniu odzwierciedlały wszelkie różnice pomiędzy zainteresowanymi przedsiębiorstwami ze względu na ich całkowity lub właściwy obrót.

90 Należy przy tym dodać, że art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie wymagają również, w przypadku gdy grzywny zostają nałożone na kilka przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym naruszeniu, aby kwota grzywny nałożonej na małe lub średnie przedsiębiorstwo, wyrażona w procentach od obrotu, nie była wyższa od kwoty grzywien nałożonych na większe przedsiębiorstwa. Z tych przepisów wynika bowiem, że zarówno w przypadku małych lub średnich przedsiębiorstw, jak i przedsiębiorstw większych rozmiarów należy, przy ustalaniu kwoty grzywny, uwzględnić wagę i czas trwania naruszenia. W zakresie w jakim Komisja nakłada na przedsiębiorstwa uczestniczące w tym samym naruszeniu grzywny, które w odniesieniu do każdego z nich są uzasadnione z punktu widzenia wagi i czasu trwania naruszenia, nie można jej zarzucać, że kwota grzywny ustalona dla niektórych przedsiębiorstw jest wyższa, w stosunku do obrotu, od kwoty grzywny ustalonej dla innych przedsiębiorstw (wyrok Sądu z dnia 5 grudnia 2006 r. w sprawie T-303/02 Westfalen Gassen Nederland przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4567, pkt 174).

91 Wobec powyższego nie można stwierdzić, że kwota wyjściowa, kwota podstawowa i ostateczna kwota grzywny nałożonej na skarżącą są nieproporcjonalne.

92 Należy zatem oddalić omawiane zastrzeżenie.

— W przedmiocie zastrzeżenia, że ustalona kwota wyjściowa jest zbyt wysoka w świetle niepewnej sytuacji finansowej skarżącej

93 Należy oddalić zastrzeżenie skarżącej, jakoby kwota wyjściowa nałożonej na nią grzywny była zbyt wysoka z powodu jej niepewnej sytuacji finansowej oraz ryzyka, że grzywna doprowadzi do jej zniknięcia.

94 Kwota wyjściowa grzywny stanowi bowiem jedynie kwotę pośrednią, która w ramach stosowania metody określonej w wytycznych podlega następnie dostosowaniu w zależności od czasu trwania naruszenia i stwierdzonych okoliczności obciążających lub łagodzących (zob. podobnie ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Cheil Jedang przeciwko Komisji, pkt 95). Z tego wynika, że sam fakt, iż kwota wyjściowa grzywny stanowi 32% całkowitego obrotu skarżącej w roku 2001, nie pozwala stwierdzić, że grzywna ta jest zbyt wysoka.

95 W każdym razie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ustalaniu kwoty grzywny Komisja nie ma obowiązku uwzględnienia przy ustalaniu kwoty grzywny deficytowej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa, ponieważ uznanie takiego obowiązku oznaczałoby przyznanie przedsiębiorstwom gorzej przystosowanym do warunków rynkowych nieuzasadnionej przewagi nad konkurencją (ww. w pkt 77 wyrok w sprawach połączonych Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 327; ww. w pkt 48 wyrok w sprawie SGL Carbon przeciwko Komisji, pkt 105; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 8 listopada 1983 r. w sprawach połączonych od 96/82 do 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 i 110/82 IAZ International Belgium i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 3369, pkt 54, 55).

96 Poza tym nawet zakładając, że zastosowany przez instytucję środek prowadzi do likwidacji przedsiębiorstwa, jakkolwiek likwidacja przedsiębiorstwa w jego istniejącej formie prawnej może niekorzystnie wpłynąć na interesy finansowe jego właścicieli, akcjonariuszy lub udziałowców, nie oznacza to, że osobowe, materialne i niematerialne

składniki tego przedsiębiorstwa również utracą swoją wartość (ww. w pkt 76 wyrok w sprawach połączonych Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, pkt 372).

97 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut oparty na błędnym ustaleniu kwoty wyjściowej grzywny i kwoty grzywny oraz na błędnym zaliczeniu skarżącej do drugiej kategorii.

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnej ocenie okoliczności łagodzących

Argumenty stron

98 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że nigdy nie wprowadziła w życie porozumień zawartych podczas spotkań ani nie miała zamiaru tego uczynić.

99 W pierwszej kolejności skarżąca zauważa, że Komisja nie oceniła jej indywidualnego zachowania w efektywny sposób.

100 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, iż okoliczność, że nie przekazała ona list swoich „cen rzeczywistych" i że przekazała listy „fikcyjnych cen podstawowych", potwierdza „niewdrożenie w praktyce porozumień lub praktyk stanowiących naruszenie". W tym względzie skarżąca utrzymuje, że negocjuje i zawiera porozumienia w sprawie cen ze swoimi nabywcami wyłącznie na indywidualnej podstawie oraz że w związku z tym nie stosuje polityki obniżania cen katalogowych podanych do wiadomości klientów. Twierdzi, że wewnętrzne cenniki są przez nią stosowane i przekazywane jedynie w ramach jej stosunków z pośrednikami (agentami i dystrybutorami). Porównanie fikcyjnych cen podstawowych z jednej strony z cenami rzeczywiście stosowanymi do

jej klientów oraz z cennikami dostarczonymi jej agentom z drugiej strony wskazuje jednoznacznie na brak powiązania między tymi rodzajami cen.

101 W trzeciej kolejności skarżąca twierdzi, że nie dostosowała swojego zachowania w zakresie cen na rynku do przekazanych przez nią list „fikcyjnych cen podstawowych". Skarżąca uważa, że wykazała, za pomocą liczb, iż ewolucja cen faktycznie przez nią stosowanych była całkiem niezależna od ewolucji cen dystrybuowanych w trakcie spotkań, i to podczas całego okresu między 1994 i 2001 r. Podnosi również, że próba podwyższenia cen za dostawy do Niderlandów o 3,5%, jaką zarzuca jej Komisja, nie była wynikiem jednego z podnoszonych porozumień zawartych na spotkaniu w dniu 19 września 2000 r. w Budapeszcie, lecz odpowiedniego uregulowania przyjętego przez belgijską federację przemysłu tekstylnego (Febeltex). Podobnie podwyżka cen o 6% zastosowana w Szwecji odnosiła się jedynie do nici nylonowych i była wyłącznie następstwem podwyżki kursu funta brytyjskiego.

102 Po drugie, skarżąca twierdzi, iż przyznając jej jedynie obniżkę w wysokości 15% kwoty grzywny, Komisja nie uwzględniła tego, że jej rola była znacznie bardziej ograniczona w czasie, jako że zaczęła ona brać udział w dyskusjach dotyczących państw nordyckich dopiero w 1997 r. Jej zdaniem Komisja nie uwzględniła również tego, że była ona jedynym z zainteresowanych przedsiębiorstw, które nie zaplanowało ani nie zorganizowało spornego naruszenia oraz że zaczęła ona brać udział w spotkaniach poświęconych państwom Beneluksu dopiero w 1991 r. Skarżąca wyraża zatem zdziwienie, że taka sama procentowa obniżka kwoty grzywny została przyznana Bieze Stork, która uczestniczyła przecież w dyskusjach dotyczących państw Beneluksu od początku spornego naruszenia. Skarżąca podkreśla, że uczestniczyła jedynie w około 85% spotkań dotyczących państw Beneluksu, w 35% spotkań dotyczących państw nordyckich i średnio w 60% całkowitego czasu trwania spornego naruszenia. W związku z tym – zdaniem skarżącej – Komisja naruszyła zasadę równego traktowania i zasadę proporcjonalności.

103 Komisja zbija wszystkie te argumenty i wnosi o oddalenie zarzutu.

Ocena Sądu

104 Punkt 3 wytycznych przewiduje obniżenie kwoty podstawowej grzywny z tytułu „szczególnych okoliczności łagodzących", takich jak niewdrożenie w praktyce porozumień kartelowych, wyłącznie bierna rola lub pójście w ślad za liderem w danym naruszeniu, zaprzestanie naruszenia tuż po pierwszej interwencji Komisji oraz innych okoliczności, które nie zostały wyraźnie wymienione.

105 Po pierwsze, należy zbadać zastrzeżenie, jakoby nie zostało uwzględnione to, że – jak twierdzi skarżąca – nie wdrożyła ona w praktyce porozumień kartelowych.

106 W pierwszej kolejności w odniesieniu do argumentu skarżącej, iż przekazała przedsiębiorstwom konkurencyjnym jedynie fikcyjne ceny podstawowe, należy przypomnieć, że dostarczyła ona dwie serie cenników, twierdząc, iż pierwsza seria cenników, to jest cenników przekazanych przez nią uczestnikom kartelu na spotkaniach, zawierała fikcyjne ceny podstawowe, zaś druga – jej ceny rzeczywiste. Podobnie należy podkreślić, że listy cen rzeczywistych zawierały kilka cen, wymienionych w ośmiu kolumnach, w odniesieniu do poszczególnych rodzajów nici, podczas gdy listy rzekomo fikcyjnych cen podstawowych zawierały jedną jedyną cenę podstawową dla każdego rodzaju nici, wskazaną w pierwszej kolumnie.

107 Należy stwierdzić, że kwoty ujęte w pierwszej kolumnie obu serii list zawierających, odpowiednio, ceny rzeczywiste i rzekomo fikcyjne ceny podstawowe są niemalże identyczne. W tym względzie skarżąca oświadczyła, że właściwa jest jedynie cena rzeczywista wymieniona w ósmej kolumnie.

108 Należy zauważyć – jak czyni to Komisja – że na listach cen rzeczywistych dla kilku rodzajów nici nie została podana żadna cena w ósmej kolumnie, lecz jedynie ceny

podstawowe wymienione w czterech pierwszych kolumnach. Trudno zatem przyjąć, iż jedynie ceny wymienione w ósmej kolumnie były właściwe. Co więcej, z akt sprawy Komisji wynika, że w zależności od zamówionej ilości zastosowanie miały różne ceny. A zatem ceny różniły się w zależności od wagi produktów (na przykład ceny nici do worków poliestrowych wymienione w pierwszej kolumnie odpowiadały wadze 10 kg, ceny wymienione w drugiej kolumnie odpowiadały wadze 25 kg. itd.) bądź w zależności od jednostki opakowania (na przykład w przypadku poliamidu ceny wymienione w pierwszej kolumnie odpowiadały zamówionej ilości niższej od jednej jednostki opakowania, ceny wymienione w drugiej kolumnie odpowiadały zamówionej ilości mieszczącej się w najmniejszej jednostce opakowania itd.). Z tych ustaleń można wywnioskować, że cena wymieniona w pierwszej kolumnie stanowi w rzeczywistości cenę podaną do wiadomości dla kategorii małych zakupów, a zatem nie jest wcale fikcyjna. Nawet zakładając – jak utrzymuje skarżąca – że ceny wymienione w czterech pierwszych kolumnach figurowały na listach cen rzeczywistych na rok 2001 wyłącznie tytułem „odesłania historycznego", nie zmienia to w niczym tego, że z jednej strony ceny te nie były czysto fikcyjne, z drugiej strony zaś nie można wykluczyć, że przedsiębiorstwa konkurencyjne mogły na podstawie cen podstawowych wymienionych w pierwszej kolumnie wyrobić sobie pogląd na temat cen mających zastosowanie do większych zamówień. W związku z tym można uznać, że cenniki przekazane przez skarżącą przedsiębiorstwom konkurencyjnym nie były fikcyjne, lecz jedynie niedokładne lub niekompletne.

109 Konkludując, Komisja słusznie doszła do wniosku w motywie 170 zaskarżonej decyzji, że skarżąca nie wykazała, iż jej ceny podstawowe wymienione w pierwszej kolumnie były fikcyjne.

110 W tym względzie argument skarżącej, który został poparty studiami załączonymi do jej pism, że ceny stosowane do jej klientów były niższe od cen dyskutowanych podczas spotkań, nie wystarcza do podważenia wspomnianego powyżej wniosku Komisji. Komisja nigdy nie przeczyła istnieniu różnicy między cenami faktycznie stosowanymi przez skarżącą do swoich klientów a cenami dyskutowanymi podczas spotkań, lecz słusznie podkreśliła, że ta różnica nie była zaskakująca, gdyż każdy dostawca przyznawał rabaty swoim klientom.

111 W drugiej kolejności w odniesieniu do zastrzeżenia skarżącej opartego na niewprowadzeniu w życie porozumień zawartych podczas spotkań należy zbadać, czy przedstawione przez skarżącą argumenty pozwalają wykazać, iż w okresie, w którym skarżąca była stroną porozumień stanowiących naruszenie, rzeczywiście uchylała się od ich stosowania poprzez przyjęcie konkurencyjnej postawy na rynku lub iż przynajmniej wyraźnie i w znaczącym stopniu naruszała zobowiązania mające na celu wprowadzenie tego kartelu w życie, do tego stopnia, iż zakłócała ona samo funkcjonowanie tego kartelu (zob. podobnie ww. w pkt 82 wyrok w sprawie Daiichi Pharmaceutical przeciwko Komisji, pkt 113).

112 W niniejszym przypadku należy najpierw przypomnieć, że Komisja ustaliła w sposób wymagany prawem, iż skarżąca uczestniczyła w licznych spotkaniach kartelu i w spotkaniach dwustronnych oraz że wielokrotnie brała udział w kilku praktykach kartelowych, o których mowa w zaskarżonej decyzji.

113 Co więcej, jeśli chodzi o twierdzenie skarżącej, jakoby krytykowane spotkania nigdy nie miały ciągu dalszego w jej przypadku ani że nigdy nie wprowadziła w życie dokonanych na nich ustaleń, z motywów 139 lit. b) i 143 zaskarżonej decyzji wynika, że dwukrotnie oświadczyła, iż podwyższyła swoje ceny.

114 Z jednej strony w motywie 139 lit. b) zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że na spotkaniu, które odbyło się w Pradze w dniu 8 września 1998 r., skarżąca poinformowała, iż podwyższyła swoje ceny o 6% wobec swego dystrybutora w Szwecji. Skarżąca zaprzecza, jakoby rzeczywiście wprowadziła w życie tę podwyżkę, lecz twierdzenie swe uzasadnia jedynie tym, że cena rzeczywiście stosowana w Szwecji pozostała niezmieniona w latach 1997–1998. Takie wyjaśnienie nie jest przekonywające, ponieważ sama skarżąca potwierdziła zarówno w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, jak i w swoich pismach, że ogólny trend na rynku był poważnie zniżkowy od 1992 do 2002 r. Komisja nie popełniła zatem błędu, uznając, że ceny powinny były właściwie spaść. Z tego wynika, że stabilność cen stosowanych przez skarżącą w Szwecji wskazuje raczej na to, że były one sztucznie utrzymywane na

pewnym poziomie i pozwala domniemywać – w braku przekonywającego wyjaśnienia ze strony skarżącej – że skarżąca wprowadziła w życie, przynajmniej w części, niektóre z zawartych porozumień.

115 Z drugiej strony z motywu 143 zaskarżonej decyzji wynika, że na spotkaniu w Budapeszcie w dniu 19 września 2000 r. zawarte zostało porozumienie mające na celu podwyższenie o 3,5% cen dostaw do Niderlandów w 2001 r. i to właśnie skarżąca jako pierwsza wprowadziła tę podwyżkę w życie. Skarżąca nie kwestionuje, że faktycznie podwyższyła wspomniane ceny o 3,5%.

116 Tymczasem skarżąca błędnie utrzymuje, że wspomniana powyżej podwyżka została dokonana na wyraźne żądanie podwyższenia cen o 5%, wystosowane w październiku 2000 r. przez Febeltex. W motywie 170 zaskarżonej decyzji Komisja słusznie bowiem uznała, że to usprawiedliwienie było bez znaczenia, jako że istnieją wystarczająco spójne poszlaki wskazujące na coś przeciwnego. Po pierwsze, porozumienie przewidywało podwyżkę cen o 3,5% między styczniem i marcem 2001 r. Skarżąca nie kwestionuje, że wprowadziła taką podwyżkę z dniem 1 stycznia 2001 r. Po drugie, pismo Febeltex nosi datę późniejszą od daty porozumienia. Wreszcie podwyżka zastosowana przez skarżącą wynosiła 3,5%, a nie 5%.

117 W tych okolicznościach skarżąca niesłusznie utrzymuje, że Komisja powinna była przyjąć w jej przypadku istnienie okoliczności łagodzącej w związku z „niewdrożeniem w praktyce porozumień".

118 Po drugie, w odniesieniu do argumentu, jakoby skarżąca odegrała jedynie bierną rolę w popełnieniu spornego naruszenia bądź poszła w ślad za liderem, należy uznać, iż jest on pozbawiony podstaw.

119 Należy bowiem przypomnieć, że bierna rola zakłada przyjęcie przez dane przedsiębiorstwo „niezaangażowanej postawy", czyli brak aktywnego udziału w przygotowywaniu

porozumienia lub porozumień antykonkurencyjnych (ww. w pkt 76 wyrok w sprawie Cheil Jedang przeciwko Komisji, pkt 167).

120 W tej kwestii z orzecznictwa wynika, że wśród okoliczności, które mogą wskazywać na bierną rolę przedsiębiorstwa w kartelu, można wziąć pod uwagę znacznie rzadsze uczestnictwo w spotkaniach w porównaniu ze zwykłymi członkami kartelu, podobnie jak jego późne wejście na rynek, który jest przedmiotem naruszenia, niezależnie od czasu jego uczestnictwa w tym naruszeniu lub też złożenie wyraźnych oświadczeń w tym zakresie przez przedstawicieli przedsiębiorstw trzecich uczestniczących w naruszeniu (ww. w pkt 76 wyroki: w sprawie Cheil Jedang przeciwko Komisji, pkt 168; wyrok w sprawach połączonych Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, pkt 331; ww. w pkt 49 wyrok w sprawie Union Pigments przeciwko Komisji, pkt 126).

121 W niniejszym przypadku Komisja dokładnie uwzględniła rzadsze uczestnictwo skarżącej i Bieze Stork w spotkaniach dotyczących państw nordyckich, przyznając każdej z nich obniżkę kwoty podstawowej grzywny o 15% (motyw 372 zaskarżonej decyzji). Skarżąca i Bieze Stork brały bowiem udział w dyskusjach dotyczących państw nordyckich dopiero od, odpowiednio, 1997 i 1998 r.

122 W pierwszej kolejności skarżąca błędnie się powołuje na naruszenie zasady równego traktowania z tego powodu, iż Bieze Stork miała zostać przyznana taka sama procentowa obniżka kwoty grzywny, podczas gdy ta ostatnia uczestniczyła w spornym naruszeniu od samego początku. Rozumowanie skarżącej opiera się na pomyleniu kwestii czasu trwania naruszenia z kwestią dotyczącą istnienia okoliczności łagodzących. Jeśli chodzi o czas trwania spornego naruszenia, Komisja zastosowała do kwot wyjściowych grzywien nałożonych na skarżącą i na Bieze Stork procent, który był proporcjonalny do czasu trwania udziału każdej z nich we wspomnianym naruszeniu, to jest 100% w przypadku pierwszej oraz 115% w przypadku drugiej z nich. Co więcej, skarżąca nie ma podstaw do powoływania się na naruszenie zasady równego traktowania z tego względu, że obniżka przyznana skarżącej jest identyczna z obniżką przyznaną Bieze Stork, choć ta ostatnia przyłączyła się do dyskusji dotyczących nici przemysłowych w państwach nordyckich dopiero rok po niej.

123 W drugiej kolejności skarżąca nie może skutecznie utrzymywać, że zasada proporcjonalności grzywny została naruszona z tego powodu, że obniżka o 15% przyznana z tytułu okoliczności łagodzących była – jej zdaniem – niewystarczająca.

124 Przed wszystkim skarżąca sama przyznała, że była obecna na około 85% spotkań poświęconych państwom Beneluksu. W związku z tym była ona obecna na zdecydowanej większości spotkań kartelowych i nie może powoływać się na tej podstawie na okoliczność łagodzącą wynikającą z jakiejkolwiek roli biernej. Ponadto fakt, że uczestniczyła ona jedynie w 35% spotkań dotyczących państw nordyckich oraz okoliczność, że była ona obecna na spotkaniach tylko podczas 60% całkowitego czasu trwania spornego naruszenia, nie zmieniają nic w tym względzie. W przypadku gdy Komisja przyznaje obniżkę z tytułu takiej okoliczności łagodzącej, nie może być ona zobowiązana do przeprowadzenia czysto matematycznego obliczenia polegającego na zastosowaniu procenta, który jest bezpośrednio proporcjonalny do stopnia udziału każdego przedsiębiorstwa w spotkaniach organizowanych w ramach kartelu. Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, odsetek w wysokości 15% przyznany skarżącej z racji jej późnego udziału w spotkaniach dotyczących państw nordyckich wydaje się rozsądny.

125 Co więcej, fakt, że skarżąca zaczęła uczestniczyć w spornym naruszeniu po wprowadzeniu spotkań, nie oznacza wcale, iż nie brała ona udziału w zaplanowaniu i w zorganizowaniu tego naruszenia. Jak słusznie bowiem podkreśla Komisja, sposób funkcjonowania kartelu nie został zorganizowany i definitywnie ustalony wyłącznie podczas pierwszych spotkań.

126 Wreszcie zarówno z motywu 139 lit. e) zaskarżonej decyzji, jak i z oświadczeń skarżącej złożonych w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów wynika, że nie pełniła ona czysto biernej roli ani nie poszła po prostu w ślad za liderem. Na spotkaniu w Pradze w dniu 8 września 1998 r. na wniosek Amanna uzgodniono, że skarżąca nawiąże kontakt z Danfieldem, aby skłonić go do wywarcia wpływu na swojego importera i wyłącznego dystrybutora na Niemcy i państwa Beneluksu, spółkę Heinke, która stosowała bardzo niskie ceny. Skarżąca przyznaje, że nie odmówiła otwarcie realizacji tego postulatu i uzasadnia to tym, że nie mogła sobie pozwolić na taką odmowę z uwagi na słabość jej pozycji wobec Coats i Amanna. Niemniej

przymus wywierany podobno na nią przez Coats i Amanna nie może w żaden sposób stanowić względu uzasadniającego, jako że mogła ona zawiadomić właściwe władze o tych naciskach i wnieść skargę do Komisji na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 17.

127 Ponadto w motywie 139 lit. b) zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że na spotkaniu w dniu 8 września 1998 r. w Pradze skarżąca poinformowała uczestniczące w nim przedsiębiorstwa, iż w lutym 1998 r. podwyższyła o 6% ceny wobec swojego dystrybutora. Skarżąca nie kwestionuje, że przekazała taką informację**.** Ponadto nie podważa ona stwierdzenia dokonanego przez Komisję w motywie 143 zaskarżonej decyzji, że skarżąca jako pierwsza zastosowała podwyżkę cen o 3,5% w Danii i w Szwecji.

128 Należy sprecyzować, że kwestia, czy skarżąca faktycznie nawiązała kontakt z Danfieldem lub czy rzeczywiście podwyższyła swoje ceny i uczyniła to jako pierwsza, nie jest istotna w niniejszym przypadku, gdyż o biernej roli danego przedsiębiorstwa decyduje wyłącznie jego zachowanie podczas spotkań kartelowych.

129 W tym względzie fakt, iż przedsiębiorstwo, którego udział w porozumieniu niezgodnym z prawem na mocy art. 81 ust. 1 WE został wykazany, nie zachowywało się na rynku w sposób uzgodniony z jego konkurentami, nie musi koniecznie stanowić okoliczności, którą należy uwzględnić. Przedsiębiorstwo, które pomimo porozumienia z konkurentami realizuje politykę odbiegającą od poczynionych uzgodnień, może bowiem po prostu próbować wykorzystywać kartel dla swoich celów (zob. podobnie ww. w pkt 49 wyrok w sprawie Union Pigments przeciwko Komisji, pkt 130).

130 Z tego wynika, że Komisja słusznie doszła do wniosku, iż skarżąca nie miała podstaw żądać, by stwierdziła ona występowanie okoliczności łagodzącej w związku z bierną rolą skarżącej w spornym naruszeniu lub pójściem przez nią w ślad za liderem.

131 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, omawiany zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnej ocenie współpracy

Argumenty stron

132 Po pierwsze, skarżąca uważa, że obniżka o 20% kwoty grzywny, która została przyznana na podstawie pkt D ust. 2 komunikatu w sprawie współpracy, jest niewystarczająca w świetle okoliczności, na które – w jej mniemaniu – może się ona powoływać i które wynikają bezpośrednio z zaskarżonej decyzji. Utrzymuje ona, że nie podważyła wystąpienia okoliczności faktycznych, że dostarczyła dowody, które pomogły Komisji w ustaleniu naruszenia, że była (często nawet jedynym) ważnym źródłem informacji faktycznych, które zostały przytoczone w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, że dostarczyła informacje potwierdzające treść licznych spotkań, jak na przykład istotne postanowienia porozumienia zawartego w Zurychu w dniu 9 września 1997 r. oraz wreszcie że jako jedyna dostarczyła listy cen, które otrzymała od swoich konkurentów, przekazując tym samym więcej informacji niż od niej żądano, jak również ważne dowody. Przekazała ona także liczne dane, które obciążały ją samą i nawet przedstawiła swoje roczne księgi rachunkowe, kompletną strukturę kosztów i cenniki wewnętrzne. W związku z tym jej wyjątkowo daleko idąca współpraca powinna była zostać wynagrodzona obniżką wynoszącą co najmniej 40%.

133 Po drugie, skarżąca uważa, że zasady proporcjonalności i równego traktowania zostały naruszone, jako że obniżka o 20%, która została jej przyznana z tytułu jej współpracy w dochodzeniu, jest zdecydowanie niewystarczająca w porównaniu z obniżką o 15% przyznaną Amannowi, Gütermannowi i Zwicky, chociaż nawet Komisja uznała za bezużyteczne informacje dostarczone przez te trzy przedsiębiorstwa.

134 Komisja utrzymuje, że otrzymała już stosunkowo dużo informacji dzięki kontrolom i współpracy ze strony Coats. Wkład skarżącej wniesiony w ramach dochodzenia należy przypisać w znacznej części jej obowiązkowi przedłożenia dokumentów, których od niej zażądano w ramach ważnego żądania udzielenia informacji. Ponadto Komisja uważa, że niezakwestionowanie okoliczności faktycznych, które zostało wzięte pod uwagę dla celów obniżenia grzywny, miało ostatecznie ograniczony wymiar, jako że skarżąca zminimalizowała swoją własną rolę. Wreszcie skarżąca nie zakwestionowała, że obniżka powinna mieścić się między 10 i 50% na podstawie pkt D komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji, że odsetek w wysokości 20% mieści się w tych widełkach oraz że w świetle współpracy ograniczającej się do odpowiedzi na ważne żądanie udzielenia informacji i do niezakwestionowania okoliczności faktycznych obniżka o 20% może zostać uznana za normalną.

135 Jeśli chodzi o zastrzeżenie oparte na naruszeniu zasad proporcjonalności i równego traktowania, to nie jest ono zasadne. Według Komisji wywody skarżącej wskazują raczej na to, że obniżka o 15% przyznana trzem wymienionym powyżej przedsiębiorstwom jest niezgodna z prawem, podczas gdy nikt nie może powoływać się w swoim interesie na niezgodne z prawem działanie podjęte na czyjąś korzyść. Komisja podnosi wreszcie, że skarżąca nie posuwa się wprawdzie do postawienia na równi swojej współpracy ze współpracą zaoferowaną przez Coats, niemniej żąda, żeby przyznano jej porównywalną obniżkę.

Ocena Sądu

136 W komunikacie w sprawie współpracy Komisja określiła warunki, na jakich przedsiębiorstwa współpracujące z nią w trakcie dochodzenia w sprawie kartelu mogą zostać zwolnione z grzywny lub skorzystać z obniżenia kwoty grzywny, którą w innym wypadku musiałyby zapłacić (pkt A ust. 3 komunikatu w sprawie współpracy).

137 Punkt D komunikatu w sprawie współpracy przewiduje:

„1. Jeżeli przedsiębiorstwo współpracuje, a nie są spełnione wszystkie przesłanki określone w [pkt] B i C, korzysta ono z obniżki w wysokości 10–50% kwoty grzywny, która zostałaby na nie nałożona w braku współpracy.

2. Może to mieć miejsce w szczególności, jeżeli:

— przed wysłaniem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów przedsiębiorstwo przedstawia Komisji informacje, dokumenty lub inne środki dowodowe, które przyczyniają się do stwierdzenia istnienia naruszenia,

— po otrzymaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów przedsiębiorstwo informuje Komisję, że nie podważa wystąpienia okoliczności faktycznych, na których opiera ona swe zarzuty".

138 W niniejszej sprawie skarżąca skorzystała na podstawie pkt D komunikatu w sprawie współpracy z obniżki w wysokości 20% kwoty grzywny.

139 W celu uzasadnienia swej oceny Komisja podnosi w motywie 393 zaskarżonej decyzji, co następuje:

„BST dostarczyła Komisji dowody, które ułatwiły jej znacznie udowodnienie naruszeń. BST jest również wymieniona w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów jako ważne źródło informacji faktycznych, na których Komisja oparła swoje wnioski. Załącznik 14 do odpowiedzi BST na żądanie udzielenia informacji wystosowane przez Komisję pomógł Komisji ustalić treść licznych spotkań, jak na przykład istotną część porozumień z początku lat 90., treść spotkania w Wiedniu i treść porozumienia z dnia 9 września 1997 r. zawartego w Zurychu. BST jako jedyna dostarczyła Komisji listy cen, które otrzymała w momencie zawierania porozumień ze swoimi konkurentami. W piśmie z dnia 23 kwietnia 2003 r. BST nie poprzestała na podaniu danych faktycznych, lecz w pkt 4.3. »Treść dyskusji podczas nieformalnych spotkań« dostarczyła Komisji ważne dowody".

140 Komisja wskazała też, że po otrzymaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów skarżąca poinformowała ją, że nie podważa wystąpienia okoliczności faktycznych, na których Komisja oparła swe zarzuty (motyw 392 zaskarżonej decyzji).

141 Należy również zauważyć, że kwota grzywien nałożonych na Amanna, Gütermanna i Zwicky została obniżona o 15%. W motywach 395 i 396 zaskarżonej decyzji Komisja uzasadniła tę obniżkę, podając dwa powody. Z jednej strony te trzy przedsiębiorstwa dostarczyły informacje, dokumenty i inne dowody, które przyczyniły się do ustalenia istnienia naruszenia, przy czym zostało jednak podkreślone, iż informacje dostarczone przez te przedsiębiorstwa nie mogą być postrzegane jako użyteczne w porównaniu z informacjami dostarczonymi przez skarżącą. Z drugiej strony nie zakwestionowały one co do istoty okoliczności faktycznych, na których Komisja oparła swoje twierdzenia.

142 Ponadto w ramach oceny współpracy ze strony członków kartelu tylko oczywisty błąd w ocenie Komisji może stanowić przedmiot krytyki, ponieważ przysługuje jej szeroki

zakres uznania przy dokonywaniu oceny jakości i użyteczności współpracy danego przedsiębiorstwa, w szczególności w porównaniu ze współpracą innych przedsiębiorstw (wyrok Trybunału z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie C-328/05 P SGL Carbon przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-3921, pkt 88). Jednakże przeprowadzając tę ocenę, Komisja nie może naruszyć zasady równego traktowania.

143 W świetle tego orzecznictwa należy zatem zbadać, czy Komisja mogła, nie naruszając zasady równego traktowania i nie przekraczając przysługującego jej zakresu uznania, przyznać skarżącej obniżkę kwoty grzywny o 20% z tytułu jej współpracy.

144 W pierwszej kolejności należy podkreślić, że rozważania Komisji przedstawione w motywie 393 zaskarżonej decyzji nie budzą wątpliwości co do bardzo dużego znaczenia współpracy zaoferowanej przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego. Współpraca ta pomogła „znacznie" Komisji w ustaleniu naruszeń. Co więcej, instytucja ta przyznaje jednoznacznie, że skarżąca była „ważnym" źródłem informacji faktycznych, na których Komisja oparła swoje wnioski i że „jako jedyna" dostarczyła listy cen wymienione podczas spotkań. Tego rodzaju dokumenty mają ewidentne znaczenie dla wykazania istnienia takiego naruszenia jak to rozpatrywane w niniejszym przypadku, które polegało głównie na wymianie istotnych informacji na temat cenników lub cen dla poszczególnych klientów, na uzgadnianiu podwyżek cen lub cen docelowych. Wreszcie Komisja podkreśliła to, że skarżąca „nie poprzestała" na podaniu danych faktycznych, lecz że przekazała również „ważne dowody".

145 Wyjaśnienia Komisji zmierzające do zmniejszenia zakresu współpracy skarżącej, który został opisany w zaskarżonej decyzji, są mało przekonujące. Sam bowiem powód, że Komisja otrzymała już stosunkowo dużo informacji dzięki kontrolom i współpracy ze strony Coats, nie może uszczuplić znaczenia roli odegranej przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego. Zakładając nawet – jak utrzymuje Komisja – że została już ona powiadomiona przez Coats o wielu spotkaniach wymienionych przez skarżącą, nie zmienia to jednak tego, iż z motywów 131, 133,

135, 137, 139 i 146 zaskarżonej decyzji wynika, że skarżąca jest często wskazywana jako źródło, a nawet jako jedyne źródło informacji na temat tych spotkań.

146 W tym względzie Komisja próbuje również w swoich pismach zminimalizować współpracę skarżącej w dochodzeniu, twierdząc, iż częste odesłania do list cen sprawiają wrażenie, że odwołuje się ona często do dokumentów skarżącej. Wręcz przeciwnie, te częste odesłania do załącznika 14, który został przekazany przez skarżącą oraz wyraźne wymienienie tego załącznika w motywie 393 zaskarżonej decyzji wskazują na znaczenie, jakie Komisja przypisała tym dowodom. Jak podkreślono w pkt 144 powyżej, znaczenie tych dowodów jest tym bardziej oczywiste, że naruszenie polegało na kartelu cenowym.

147 Twierdzenie Komisji, jakoby wkład skarżącej wniesiony w ramach dochodzenia należało przypisać w znacznej części jej obowiązkowi przedłożenia dokumentów, których od niej zażądano w ramach ważnego żądania udzielenia informacji, także należy oddalić. Trzeba przypomnieć, że współpraca przy dochodzeniu, której zakres nie wykracza poza ramy obowiązków ciążących na przedsiębiorstwach na mocy art. 11 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 17, nie uzasadnia obniżenia grzywny (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie T-12/89 Solvay przeciwko Komisji, Rec. s. II-907, pkt 341, 342). Obniżka taka jest natomiast uzasadniona, w przypadku gdy przedsiębiorstwo dostarczyło informacje znacznie wykraczające poza te, których przekazania Komisja może wymagać na mocy art. 11 rozporządzenia nr 17 (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-308/94 Cascades przeciwko Komisji, Rec. s. II-925, pkt 260, 262; z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-230/00 Daesang i Sewon Europe przeciwko Komisji, Rec. s. II-2733, pkt 137). W niniejszym przypadku Komisja wyraźnie przyznała, że skarżąca nie poprzestała na dostarczeniu danych faktycznych, lecz że rzeczywiście przedłożyła ważne dowody na istnienie spornego naruszenia.

148 W drugiej kolejności Komisja przypomniała, że skarżąca nie podważyła wystąpienia okoliczności faktycznych, na których oparła ona swe zarzuty.

149 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że współpraca ze strony Amanna, Gütermanna i Zwicky została uznana za bezużyteczną w porównaniu ze współpracą skarżącej. Ponadto te trzy przedsiębiorstwa nie zakwestionowały „co do istoty" okoliczności faktycznych.

150 Należy stwierdzić, że w świetle dodatkowych starań skarżącej została ona wynagrodzona obniżką zaledwie o 5% wyższą od obniżki przyznanej Amannowi, Gütermannowi i Zwicky, podczas gdy przedsiębiorstwa te nie podjęły takich starań w trakcie postępowania administracyjnego. Ta różnica między obniżką kwoty grzywny przyznaną skarżącej a obniżką przyznaną trzem wymienionym powyżej przedsiębiorstwom jest nierozsądnie mała.

151 Mając na uwadze wszystkie przytoczone powyżej powody, należy uznać, że 20-procentowa obniżka przyznana skarżącej z tytułu jej współpracy jest niewystarczająca i że w związku z tym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie.

152 Z tego wynika, że należy uwzględnić zarzut skarżącej oparty na błędnej ocenie współpracy.

153 W tej sytuacji do Sądu należy ustalenie odpowiedniej stopy obniżki. Zgodnie bowiem z art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 Sądowi przysługuje nieograniczone prawo orzekania w rozumieniu art. 229 WE w przedmiocie skarg wniesionych na decyzje, w których Komisja wymierzyła grzywnę oraz może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę. Korzystając z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, Sąd uważa, iż skarżącej należy przyznać z tytułu jej współpracy dodatkową obniżkę w wysokości 10% w dodatku do przyznanej jej już 20-procentowej obniżki. Wobec tego należy zastosować 30-procentową obniżkę do kwoty grzywny po zastosowaniu reguły górnego limitu wynoszącego 10% obrotu, to jest 1,224 mln EUR, co prowadzi do ustalenia ostatecznej kwoty nałożonej grzywny na 856 800 EUR.

3. *W przedmiocie wniosku o odszkodowanie*

Argumenty stron

154 Skarżąca stwierdza, że Komisja ujawniła przez pomyłkę wewnętrzne listy cen, które zostały jej przez nią przekazane w ramach dochodzenia w sprawie kartelu na rynku nici przemysłowych w Beneluksie i państwach nordyckich. Skarżąca uważa, że Wspólnota Europejska może zostać pociągnięta do odpowiedzialności pozaumownej, ponieważ spełnione są trzy niezbędne przesłanki wymienionej poniżej.

155 Zdaniem skarżącej pierwsza z przesłanek związanych z powstaniem odpowiedzialności, to jest naruszenie obowiązku pozaumownego, jest spełniona. Przesłanka ta oznacza bowiem, że norma prawna, która przyznaje jednostkom uprawnienia, musi być naruszona w sposób wystarczająco istotny, co ma miejsce w niniejszym przypadku.

156 Po pierwsze, norma prawna, na której naruszenie powołuje się skarżąca, to jest obowiązek poufności przewidziany w art. 287 WE i w art. 28 rozporządzenia nr 1/2003, jak również zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań przyznaje jednostkom uprawnienia.

157 Po drugie, skarżąca twierdzi, że takie naruszenie wskazanej powyżej normy prawnej jest samo w sobie wystarczająco istotne. Norma ta jest bowiem na tyle niepodważalna i bezwzględnie obowiązująca, że pozostawia zainteresowanej instytucji jedynie bardzo ograniczoną rolę do odegrania, a nawet nie pozostawia jej żadnego zakresu uznania.

158 Na wszelki wypadek skarżąca przeprowadza konkretną analizę naruszenia obowiązku, aby wykazać, iż jest ono „istotne". Po pierwsze, podnosi, że ujawnione zostały tajemnice handlowe niemające żadnego związku ze spornym naruszeniem (to jest cenniki na lata 2002 i 2003 dotyczące Irlandii, Hiszpanii, Włoch i Zjednoczonego Królestwa) lub które są bez znaczenia dla tego naruszenia (to jest cenniki dotyczące Niderlandów i Szwecji, jednakże z wyjątkiem lat 2000 i 2001). Po drugie, skarżąca uważa, że Komisja nie może rozsądnie utrzymywać, iż nie wiedziała lub nie mogła wiedzieć, że chodziło o nadzwyczaj istotne i poufne informacje na temat cen. Skarżąca odsyła w tej kwestii do pkt 18 komunikatu Komisji dotyczącego zasad dostępu do akt Komisji w sprawach na mocy art. 81 i 82 traktatu WE, art. 53, 54 i 57 porozumienia EOG oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. C 325, s. 7). Skarżąca uważa, że w swoim piśmie z dnia 18 kwietnia 2004 r. jasno wskazała na poufny charakter wspomnianych powyżej informacji, co zostało zresztą potwierdzone przez samą Komisję w piśmie z dnia 15 stycznia 2004 r. Po trzecie, Komisja nie przedsięwzięła żadnych środków, aby ograniczyć szkodę, którą jej wyrządziła.

159 Skarżąca twierdzi ponadto, że ujawnione listy dotyczyły również innych państw, które nie były przedmiotem spotkań odnoszących się do rynku właściwego oraz lat 2002 i 2003, oraz że wspomniane listy były dużo bardziej szczegółowe i bardziej obszerne. Skarżąca zbija argument Komisji, jakoby te listy mogły nie mieć poufnego charakteru. Nawet gdyby bowiem tego od niej zażądano, to nigdy nie zgodziłaby się na przekazanie swojej kompletnej i szczegółowej struktury cenowej jej konkurentom. Co więcej, hipoteza Komisji, że mogłaby uzyskać wiążącą decyzję funkcjonariusza ds. przesłuchań, jest nieistotna, gdyż nie ulega wątpliwości, że Komisja nie zastosowała procedury „Akzo" i że z tego powodu jej prawa i interesy nie zostały w żaden sposób uwzględnione.

160 W kwestii poniesionej szkody skarżąca utrzymuje, że obejmuje ona z jednej strony utracone korzyści odpowiadające różnicy między przychodami, które by uzyskała, gdyby jej cenniki nie zostały ujawnione, a przychodami rzeczywiście przez nią uzyskanymi, oraz z drugiej strony koszty strukturalne związane z wyrównaniem spadku obrotu wynikającego z utraty przychodów. Skarżąca podkreśla, że jej szkoda nie

ujawniła się jeszcze w pełnym zakresie, ale że część tej szkody może już zostać wyrażona liczbowo i wynika z utraty jej głównego klienta, to jest VF Europe.

161 Zdaniem skarżącej związek przyczynowy między naruszeniem obowiązku przez Komisję a utratą jej głównego klienta również nie ulega wątpliwości. American & Efird dowiedziała się bowiem (bezpośrednio i za pośrednictwem swojej spółki zależnej Bieze Stork) o strukturze cenowej skarżącej i tym samym mogła przedłożyć VF Europe oferty niższe od ofert skarżącej. VF Europe potwierdziła, że nigdy nie przekazała ofert skarżącej innym producentom nici takim jak American & Efird.

162 Komisja wnosi o oddalenie tego żądania.

Ocena Sądu

163 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, powstanie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE z tytułu bezprawnego zachowania jej instytucji jest podporządkowane łącznemu spełnieniu wszystkich przesłanek, a mianowicie: niezgodnego z prawem zachowania zarzucanego instytucji, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym zachowaniem a powoływaną szkodą (wyrok Trybunału z dnia 29 września 1982 r. w sprawie 26/81 Oleifici Mediterranei przeciwko EWG, Rec. s. 3057, pkt 16; wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-383/00 Beamglow przeciwko Parlamentowi i in., Zb.Orz. s. II-5459, pkt 95).

164 Jeśli jedna z trzech przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty nie jest spełniona, żądania odszkodowawcze powinny być oddalone, bez konieczności badania dwóch pozostałych przesłanek (wyrok Trybunału z dnia 15 września 1994 r. w sprawie C-146/91 KYDEP przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-4199, pkt 81; wyrok Sądu z dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie T-170/00 Förde-Reederei przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-515, pkt 37), przy czym sąd wspólnotowy nie jest również

zobowiązany do przeprowadzania badania w określonym porządku (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 9 września 1999 r. w sprawie C-257/98 P Lucaccioni przeciwko Komisji, Rec. s. I-5251, pkt 13).

165 W tym względzie należy na wstępie przypomnieć, że jeśli chodzi o przesłankę dotyczącą szkody, to szkoda ta musi być rzeczywista i pewna (wyrok Sądu z dnia 2 lipca 2003 r. w sprawie T-99/98 Hameico Stuttgart i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2195, pkt 67), a także musi nadawać się do oszacowania (wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 1996 r. w sprawie T-108/94 Candiotte przeciwko Radzie, Rec. s. II-87, pkt 54). Natomiast szkoda czysto hipotetyczna i nieokreślona nie daje podstaw do żądania odszkodowania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 11 lipca 1997 r. w sprawie T-267/94 Oleifici Italiani przeciwko Komisji, Rec. s. II-1239, pkt 72, 73).

166 Jeśli chodzi o przesłankę dotyczącą związku przyczynowego, należy podkreślić, że Wspólnota może zostać pociągnięta do odpowiedzialności jedynie za szkody, które wynikają w sposób wystarczająco bezpośredni z nieprawidłowego zachowania danej instytucji (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 października 1979 r. w sprawach połączonych 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79 Dumortier i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 3091, pkt 21; wyroki Sądu: z dnia 13 lutego 2003 r. w sprawie T-333/01 Meyer przeciwko Komisji, Rec. s. II-117, pkt 32; z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawach połączonych T-3/00 i T-337/04 Pitsiorlas przeciwko Radzie i EBC, Zb.Orz. s. II-4779, pkt 292). Dowód na istnienie tego pewnego i bezpośredniego związku przyczynowo-skutkowego między naruszeniem obowiązku przez daną instytucję a powoływaną szkodą musi zostać przedstawiony przez skarżącego (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 15 stycznia 1987 r. w sprawie 253/84 GAEC de la Ségaude przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. 123, pkt 20; z dnia 30 stycznia 1992 r. w sprawach połączonych C-363/88 i C-364/88 Finsider i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-359, pkt 25; wyrok Sądu z dnia 30 września 1998 r. w sprawie T-149/96 Coldiretti i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-3841, pkt 101).

167 Wreszcie to do strony, która dąży do stwierdzenia odpowiedzialności Wspólnoty, należy przedstawienie dowodów potwierdzających istnienie i zakres powoływanej przez nią szkody oraz ustalenie pomiędzy tą szkodą a zachowaniem zarzucanym danej instytucji wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowo-skutkowego (ww. w pkt 166 wyrok w sprawach połączonych Dumortier i in. przeciwko Radzie, pkt 21; wyrok Sądu z dnia 24 października 2000 r. w sprawie T-178/98 Fresh Marine przeciwko Komisji, Rec. s. II-3331, pkt 118).

168 W tym względzie, w przypadku gdy chodzi o określenie wartości utraconych korzyści i tym samym wartości hipotetycznych transakcji gospodarczych, dokładne wyrażenie w postaci liczbowej szkody, na której poniesienie powołuje się strona skarżąca, może być dla niej trudne, a nawet niemożliwe. W tego rodzaju przypadkach sąd może zadowolić się szacunkami na podstawie średnich wartości statystycznych (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawach połączonych C-104/89 i C-37/90 Mulder i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-203, pkt 63–65). Jednakże nie może to zwolnić skarżącej z wszelkiego obowiązku przedstawienia dowodu co do powoływanej szkody. Choć wartość utraconych korzyści stanowi siłą rzeczy wielkość hipotetyczną, która z braku możliwości jej obliczenia w sposób niebudzący wątpliwości musi zostać oszacowana, nie zmienia to w niczym tego, że dane, na których opiera się ten szacunek, mogą – i w miarę możliwości muszą – zostać udowodnione przez stronę, która się na nie powołuje (postanowienie Sądu z dnia 29 sierpnia 2007 r. w sprawie T-186/05 SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 27).

169 W świetle przytoczonego powyżej orzecznictwa należy zbadać, czy Wspólnota może zostać pociągnięta do odpowiedzialności pozaumownej z powodu ujawnienia przez pomyłkę list cen skarżącej, w stosunku do których nie zrezygnowała ona z poufności.

170 Już na samym początku należy stwierdzić, że przynajmniej jedna z przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty nie jest spełniona w niniejszym przypadku.

171 W odniesieniu do szkody powoływanej przez skarżącą należy zauważyć, że jej zdaniem szkoda ta obejmuje nie tylko widoczne zmniejszenie jej przychodów wskutek utraty głównego klienta, ale także inne straty w przychodach, z którymi – jak twierdzi – ma codziennie do czynienia, jak również koszty strukturalne związane z wyrównaniem spadku jej obrotu wynikającego z utraty przychodów.

172 Z jednej strony, jeśli chodzi o „inne straty w przychodach" i koszty strukturalne, skarżąca nie przedstawia dowodów umożliwiających ustalenie, czy te elementy szkody są rzeczywiste i pewne.

173 W tym względzie jedynym dokumentem przedłożonym przez skarżącą jest tabela, z której wynika znaczący spadek jej obrotu między majem 2003 r. i styczniem 2004 r., to jest przed ujawnieniem podobno poufnych informacji. Jeżeli występuje szkoda, to w żadnym razie nie może ona obejmować utraty przychodów w tym okresie.

174 Z drugiej strony w odniesieniu do zmniejszenia przychodów wskutek utraty głównego klienta należy w pierwszej kolejności zauważyć, że umowa zawarta między nim a konkurentem skarżącej została podpisana tylko na dwa lata, to jest na lata 2005 i 2006. Wobec tego nic nie stało na przeszkodzie, by skarżąca już w roku 2007 odzyskała tego utraconego klienta. W związku z tym szkoda nie może zostać uznana za rzeczywistą i pewną w okresie wychodzącym poza lata 2005 i 2006.

175 Po drugie, dowody przedłożone przez skarżącą w celu wykazania rzeczywistego charakteru szkody są niejasne. Tabela przedstawiona w skardze, która ma na celu wykazanie spadku marży brutto wynikającego z utraty przez skarżącą jej głównego klienta, zawiera bowiem dane, w odniesieniu do których żaden dokument nie potwierdza, iż odpowiadają one rzeczywistości. Dane figurujące w tabeli są ponadto trudne do zinterpretowania.

176 Niemniej jednak nie ma potrzeby zgłębiać kwestii, czy ten dowód przedstawiony przez skarżącą wykazuje w sposób wymagany prawem część szkody wynikającej z utraty jej klienta, i należy przejść od razu do kwestii związku przyczynowego między naruszeniem obowiązku a tą rzekomą szkodą. Nawet zakładając, że szkoda wynikająca z utraty VF Europe została udowodniona w odniesieniu do lat 2005 i 2006, przesłanka bezpośredniego związku przyczynowego między tym zdarzeniem a naruszeniem obowiązku przez Komisję nie wydaje się spełniona.

177 Utratę przez skarżącą jej głównego klienta można bowiem doskonale wyjaśnić decyzją grupy VF Corporation USA co do scentralizowania jej decyzji w sprawie zakupów. Należy zresztą stwierdzić, że w piśmie z dnia 2 marca 2005 r. adresowanym do Komisji,

to jest po ujawnieniu list cen, sama skarżąca podkreśliła, że to już nie VF Europe, lecz VF Corporation USA decyduje o swoim zaopatrzeniu i o przydziale zamówień. Dodaje, że zaopatrzenie jej głównego klienta jest obecnie całkowicie powierzone przedsiębiorstwom anglo-amerykańskim.

178 Twierdzenie skarżącej zawarte w tym samym piśmie, że pod koniec roku 2004 zaproponowała ona spontanicznie swojemu głównemu klientowi obniżkę cen o 10% od stycznia 2005 r., potwierdza również brak jakiegokolwiek związku przyczynowego między zachowaniem zarzucanym Komisji a utratą wspomnianego klienta. Jak słusznie podkreśla Komisja, gdyby konkurent chciał zaproponować ceny niższe od wcześniejszych cen skarżącej, jej oferta nadal byłaby zdecydowanie niższa. Ewentualna znajomość cen skarżącej nie może być zatem prawdziwym powodem utraty jej głównego klienta.

179 Z tego wynika, że przesłanka związku przyczynowego nie została spełniona.

180 Mając na uwadze powyższe rozważania, żądania odszkodowania należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

181 Zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, Sąd może postanowić, że koszty zostaną podzielone albo że każda ze stron poniesie swoje własne koszty.

182 W związku z tym, że skarga została częściowo uwzględniona, słuszna ocena okoliczności sprawy wymaga, aby skarżąca pokryła 90% własnych kosztów i 90% kosztów poniesionych przez Komisję, a Komisja – 10% własnych kosztów i 10% kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Grzywna nałożona na Belgian Sewing Thread (BST) NV w art. 2 decyzji Komisji C (2005) 3452 z dnia 14 września 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.337 – PO/Nici) zostaje ustalona w wysokości 856 800 EUR.

2) Wniosek o stwierdzenie nieważności zostaje oddalony w pozostałej części.

3) Wniosek o odszkodowanie zostaje oddalony.

4) BST pokrywa 90% własnych kosztów i 90% kosztów poniesionych przez Komisję Europejską, zaś ta ostatnia pokrywa 10% własnych kosztów i 10% kosztów poniesionych przez BST.

Vilaras Prek Ciucă

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 kwietnia 2010 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności postania sporu ..... II - 1386

1. Przedmiot sporu ..... II - 1386

2. Postępowanie administracyjne ..... II - 1387

3. Zaskarżona decyzja ..... II - 1388

Definicja rynku właściwego ..... II - 1388

Rozmiar i struktura rynku właściwego ..... II - 1389

Opis zachowań noszących znamiona naruszenia ..... II - 1389

Sentencja zaskarżonej decyzji ..... II - 1390

4. Przebieg postępowania i żądania stron ..... II - 1391

Co do prawa ..... II - 1393

1. W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej skarżącej ..... II - 1393

Uwagi wstępne ..... II - 1393

Argumenty stron ..... II - 1394

Ocena Sądu ..... II - 1394

2. W przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej skarżącej lub, tytułem ewentualnym, o obniżenie kwoty grzywny ..... II - 1398

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnym zakwalifikowaniu naruszenia jako „bardzo poważnego" ..... II - 1398

Argumenty stron ..... II - 1398

Ocena Sądu ..... II - 1399

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnym ustaleniu kwoty wyjściowej grzywny i kwoty grzywny oraz na błędnym zaliczeniu skarżącej do drugiej kategorii ..... II - 1401

Argumenty stron ..... II - 1401

Ocena Sądu ..... II - 1404

— W przedmiocie zastrzeżenia opartego na nieuwzględnieniu małego rozmiaru rynku właściwego ..... II - 1404

— W przedmiocie zastrzeżenia opartego na rzekomo błędnej ocenie rzeczywistych ekonomicznych możliwości skarżącej wyrządzenia szkody konkurencji ..... II - 1407

— W przedmiocie zastrzeżenia opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności z powodu zastosowania kwoty wyjściowej ewidentnie zbyt wysokiej w porównaniu z kwotami zastosowanymi w przypadku pozostałych zainteresowanych przedsiębiorstw ..... II - 1413

— W przedmiocie zastrzeżenia, że ustalona kwota wyjściowa jest zbyt wysoka w świetle niepewnej sytuacji finansowej skarżącej ..... II - 1415

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnej ocenie okoliczności łagodzących ..... II - 1416

Argumenty stron ..... II - 1416

Ocena Sądu ..... II - 1418

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnej ocenie współpracy ..... II - 1425

Argumenty stron ..... II - 1425

Ocena Sądu ..... II - 1426

3. W przedmiocie wniosku o odszkodowanie ..... II - 1432

Argumenty stron ..... II - 1432

Ocena Sądu ..... II - 1434

W przedmiocie kosztów ..... II - 1438